

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEK VAN DE LEEUWENROTS

N° 2553

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gek van de leeuwenrots

HOOFDSTUK I

EEN AFSCHEID

Dicht bij de grens van Alaska, op ongeveer vijftig mijlen afstand ten noordoosten van Fort Joekon staat, in volslagen eenzaamheid, de hut van Jim Hale, de pelsjager.

Wanneer de zomer in het land is, heeft hij niet te klagen over de verbindingen met de buitenwereld, want dan stroomt de Porcupine of Stekelvarkenvier vrijelijk tussen haar boorden en men kan met een ranke kano gemakkelijk honderden mijlen afleggen.

Dan is er ook het paard, nog altijd onmisbaar in deze streken, want van een verkeersweg voor auto's is nog geen sprake en treinen verwacht men er niet

voor wij nog eens een halve eeuw verder zijn.

Wellicht is dan het land beter ontgind, of men vindt ergens ijzererts in de bodem, of petroleum, of er is een ander motief, om over te gaan tot de aanleg van een spoorlijn.

Op het ogenblik waarop deze vertelling aanvangt lag het gehele land dik bedolven onder de sneeuw, hier en daar een halve meter hoog en op punten waar de wind vrij spel had nog aanzienlijk veel hoger ondanks men pas in het begin van de winter was.

Jim Hale had er dus verstandig aan gedaan bij het begin van de herfst te

zorgen dat er een grote voorraad brandstof, verduurzaamde levensmiddelen en vooral munitie opgestapeld lag in het schuurtje, dat bij het blokhuis behoorde, en dat hij bereiken kon door een tussendeur, zonder genoodzaakt te zijn zijn neus buiten te steken.

Jim Hale was vrijgezel, ofschoon hij de dertig al gepasseerd was en bracht in zijn blokhuis de jachtijd door in gezelschap van zijn vallen, zijn tien trekhonden, zijn geweer en niet te vergeten zijn knecht, een schrandere halfbloed, Jean Tabor genaamd.

Deze jongeman was de zoon van een Fransman, die in Canada had gewoond en een Indiaans meisje, dat Tabor naar Halifax gevolgd was.

Intussen had de knaap heel wat meer van zijn moeder dan van zijn vader geerfd. Hij was meer Indiaan dan Fransman. Zijn ogen waren weergaloos scherp, hij was schier onvermoeibaar en in het zetten van vallen was hij onovertroffen alsmede in het opsporen van het wild en het voorlopig toebeelden van de huiden.

Hij hield van Hale, zoals een trouwe hond van zijn meester houdt en de eenzaamheid viel hem volstrekt niet zwaar, evenmin als de afzwezigheid van vrouwen en toch waren geen van beide mannen wat men een vrouwenhater pfeegt te noemen. Zij waren alleen maar van oordeel, dat vrouwen hier enkel in de weg zouden lopen en hen zouden afhouden van de harde, onafgebroken arbeid, die hen menigmaal dagen achtereen van huis hield, met hun slede, hun honden, hun tent en hun zak gedroogd vlees.

Men zal hieruit enigszins afleiden hoe Jim Hale zich wel zou voelen op die koude novemberdag, toen hij daar aan zijn tafel zat in het gezelschap van twee vrouwen.

Die vrouwen waren nog jong, knappe meisjes van een zekere beschaving, zoals men ze geen honderd mijlen in het rond zou aantreffen.

Zij waren pas de dag tevoren in die ruwe blokhut komen binnenvallen en de dichterlijke Tabor sprak dadelijk van twee bloezems op dezelfde stengel.

Voorts waren daar in het behaaglijk warm gestookte vertrek nog drie mannen, namelijk John Raffles, Charles Brand, en de reus James Henderson.

In het kort moet worden medegedeeld op welke wijze deze twee jonge meisjes daar in die eenzame blokhut in de barre eenzaamheid van het winterse Alaska waren terecht gekomen.

Suzan en Irma Macpherson waren de dochters van een hoogleraar in de plantkunde, die tevens bij wijze van liefhebberij delfstofkunde bestudeerde. Zijn zwerfzucht echter maakte het deze nogal oude heer onmogelijk, lang op eenzelfde plek te blijven en legde daarom zijn ambt neer, om door een groot gedeelte van noordelijk Amerika te trekken, aan zijn dochters overlatend, zo goed als het ging voor zich zelf te zorgen. Hij was een zeer zonderling, verstrooid mannetje. Hij hield weliswaar veel van zijn dochters, maar kon zich eenvoudig niet voorstellen, wat eigenlijk de betekenis van geld was en gedroeg zich, alsof hij in een luilekkerland woonde waar anderen wel voor hem en zijn twee dochters zouden zorgen.

Gelukkig waren dezen wat dichter bij de begane grond gebleven. Ze hadden zich flink door het leven geslagen.

Omstreeks een maand geleden hadden Suzan en Irma een betrekking aangenomen in een restaurant ergens in het hoge noorden, waar zij deel zouden uitmaken van een strijkje, maar helaas was juist de trek begonnen van goudzoekers, die van alle zijden waren komen toestromen op het bericht dat er ergens aan de Stekelvarkenrivier goud was gevonden.

Het gevolg was dat de meisjes aldaar in grote moeilijkheden raakten en het feit dat hun vader zich later bij hen voegde kon daar al heel weinig aan veranderen. Wat dat betreft had hij er evengoed niet kunnen zijn.

Tot hun groot geluk echter kruiste hun weg zich met die van Raffles, die zij leerden kennen onder de naam van Lord Palmhurst, maar die zich over hen had ontfermd. Na heel wat avonturen hadden zij tenslotte gezamenlijk fort Joekon bereikt doch hier begon het ge-

vaar nog dreigender te worden. Juist na hun aankomst aldaar brak er een oproer uit in de gevangenis van het fort, gevolgd door een brand die het gehele houten gebouw in as legde. En alsof dit nog niet genoeg was, werd de kapitein van het fort, Richard Mellony tamelijk ernstig gewond. Zijn plaatsvervanger, luitenant Falquhar bleek een laaghartige schurk te zijn, door misbruik te willen maken van het verblijf der twee meisjes op het fort, dat nu onder zijn commando stond.

Voor Charles Brand was dit alles nog erger geworden door dat hij niet ongevoelig had kunnen blijven voor Suzan Macpherson, de oudste der meisjes.

Waar dit alles toe geleid zou hebben, wanneer niet onverwacht een ontkenning ware gevolgd, die aan alle dromen van Brand een einde maakte, was niet te zeggen. Suzan bleek de verloofde te zijn van dezelfde kapitein Mellony, die nu nog altijd in zijn kamer op het fort verpleegd werd door een Indiaanse, die als een moeder voor hem zorgde.

De gebeurtenissen volgden elkander daarna zeer snel op. Raffles bevrijdde niet alleen de twee meisjes, die brutaalweg waren opgesloten in een kamer van het fort, maar nam voor alle zekerheid ook luitenant Falquhar mee, daar hij vreesde dat hij anders onmiddellijk achtervolgd zou worden. Bovendien haatte Falquhar kapitein Mellony, en als men het lot van de gewonde in zijn handen had gelegd, zou er van alles gebeurd kunnen zijn.

Onder leiding van Raffles trok de kleine troep per slede naar het blokhuis van Jim Hale, een goede vriend van Lord Palmhurst.

Professor Macpherson had men op het fort achter gelaten, waar hij het heel wat beter zou hebben dan in de barre, koude wildernis van het noorden.

Nauwelijks waren zij bij Jim Hale aangekomen of zij werden overvallen door een troep gespuis, samengesteld uit een deel der ontvluchte gevangenen, dranksmokkelaars en goudzoekers. Men had zich natuurlijk te weer gesteld, maar het zou stellig zijn misgelopen, als er niet gelukkig te elfder ure politie was

komen opdagen, die de belegerden had ontzet.

Heel onverwacht kwam er een tragisch einde aan dit alles. Een van de overmeesterde gevangenen beschuldigde Falquhar ervan dat deze zelf het plan van het oproer in de gevangenis had opgemaakt, dat hij dikwijls hielp bij het smokkelen van drank, en dat hij hun eigenlijke aanvoerder was. Falquhar gaf het antwoord dat men van een laf persoon als hij was kon verwachten: hij wist een revolver te grijpen en schoot zich een kogel door het hoofd.

De politie was vervolgens met de gevangenen in de richting van Fort Joe kon weggetrokken, en Raffles, Brand en Henderson waren met de twee meisjes achtergebleven in het gastvrije huis van de pelsjager.

De toestand was dus op dit ogenblik aldus: De vader van de meisjes was op het fort, ongeveer vier dagen reizen meer naar het zuiden, de verloofde van Suzan lag met een kogelwonde nog altijd op zijn kamer en Raffles en zijn vrienden waren van plan, op jacht te gaan.

Daarvan kwam echter voorlopig niets, want de vlakte was nog lang niet gezuiverd van het geboefte. Er moesten nog tien of twaalf onsnapte gevangenen rondzwerven, waarschijnlijk goed gewapend, en tot alles in staat, om zich nieuwe munitie te verschaffen.

Ook moest men nog denken aan de goudzoekers, die nog steeds op enige afstand voorbijtrokken, begerig naar het gele metaal.

Men zat aan 't ontbijt om de ruw houten tafel, waarop zelfgebakken brood, geitenkaas, gecondenseerde melk en wat potjes met ingemaakte vruchten stonden.

Allen luisterden op dit ogenblik naar Raffles, die ernstig zei:

— Ik heb er nu spijt van, miss Suzan, dat ik u en uw zuster zover noordwaarts heb laten trekken, want naar het schijnt buigt zich de stroom der goudzoekers juist op deze plek naar het westen om, en reeds na een enkele dagreis zouden wij zeker op hen stuiten. Ik acht het daarom het beste, nadat gij goed zijt

uitgerust, dat wij u zo spoedig mogelijk naar fort Lizard brengen, dat is ongeveer tien dagen reizen hier vandaan.

— Maar ligt Lizard niet in Canada? vroeg Brand.

— Inderdaad, maar wat zou dat? was de wedervraag van Raffles. Wij hebben allen onze papieren, en het zou ons weinig moeite kosten, zo vaak wij dat verlangen de grens te passeren. Overigens, de bewaking daarvan kan daar moeilijk afdoende zijn. Begaanbare wegen zijn er weinig, de sneeuw heeft alles gelijk gemaakt en Amerika evenmin als Canada kan een korps grensbambten missen, alleen om dit punt te beschermen.

— Het is mij toch al steeds een raadsel geweest, hoe het mogelijk is, de smokkelaars buiten het land te houden, met duizenden en nog eens duizende mijlen kustlijn, merkte Henderson op.

— Het zou ook bijna onmogelijk zijn, James, als er geen telefoon, geen telegraaf, geen radio en geen snelle schepen waren, gaf Raffles ten antwoord. Vertel mij eens, Hale, zou je ons kunnen aanraden, nog vandaag te vertrekken, om deze jonge dames naar een veiliger plaats te gaan brengen, ver buiten de trek van de goudzoekers?

— Wanneer gij het oog hebt op het weer, kan ik uw vraag bevestigend beantwoorden, mylord, antwoordde de pelsjager. Gij zelf komt immers terug?

— Stellig, zodra wij zekerheid hebben dat deze jonge dames volkomen veilig zijn.

— Het spijt ons, mylord, dat wij u zoveel last berokkenen, zei Suzan. Door ons heeft zelfs uw leven gevaar gelopen.

Irma die een tijdlang dromerig uit het raam naar buiten had gekeken, zei nu, met een snelle blik naar haar zuster en blijbaars aarzelend:

— Mylord, wilt gij mij veroorloven iets te vragen?

— Natuurlijk, zei Raffles met een glimlach. Vraag maar gerust.

— Gij hebt ons verder weg willen brengen, om ons te beschermen tegen luitenant Falquhar, niet waar? Maar, hij is nu dood en gevaar is er volstrekt niet meer voor ons op Fort Joekon. Ik

vraag het niet uitsluitend voor mij, ik doe het hoofdzakelijk voor Suzan. Zij kan het denkbeeld niet verdragen, weg te gaan van kapitein Mellony, nu hij aan de beterhand is. Zoudt gij... vindt gij het brutaal, als ik vraag, ons liever weer terug te brengen naar vader en kapitein Mellony?

Raffles dacht een kort ogenblik na en antwoordde:

— Het verheugt mij dat gij zelf dat voorstel doet. De grote vijand is verdwenen, en tegen dat wij terug zijn, moet kapitein Mellony zo goed als genezen zijn. Weliswaar krioelt Fort Joekon op het ogenblik van gevaarlijk gespuis, maar de kapitein zal u wel weten te beschermen. Hoe denk jij er over, Charles?

Deze behoefde zich niet te bedenken.

— Dat is dunkt mij het beste, zei hij met vaste stem. Fort Joekon ligt veel dichtter bij en de weg is minder moeilijk.

Brand wist dat hij met die woorden voor goed een einde maakte aan een schone droom, maar hij hield zich flink en niets verried, wat er in hem omging. Hij zou en hij moest vergeten. Door Suzan weer bij Mellony terug te brengen sneed hij met eigen hand wat er nog over was gebleven van een zieke plek uit zijn hart.

Onmiddellijk werd het besluit genomen. Men zou nog diezelfde dag terugkeren.

Een uur later echter deed zich iets voor, hetwelk Raffles tot het besluit bracht, nogmaals zijn plannen te wijzigen.

Omstreeks drie uur namelijk keerde er uit het noorden een troep jagers terug, goede vrienden van Jim Hale, die, met een flinke buit beladen, op weg waren naar Fort Joekon, om de huiden daar te gaan afleveren aan een der factorijen van een grote handelsmaatschappij. Het waren zes mannen, sterk en gezond, en Hale stond geheel voor hen in.

Het was Brand zelf, die het eerst voorstelde, de pelsjagers te verzoeken, de meisjes mee terug te nemen.

Alleen Henderson zou hen vergezellen, en Raffles en Brand zouden in het blokhuis blijven wachten, tot hij terug was.

De jagers stemden onmiddellijk toe, en men zou vertrekken, zodra de honden een paar uren gerust hadden.

Toen het ogenblik om te scheiden aanbrak, nam Brand de hand van Suzan in de zijne en zei:

— Het is niet waarschijnlijk, miss Suzan, dat wij elkander nog ooit zullen terugzien. Ik wens u van harte het beste toe. Ik hoop dat gij gelukkig zult worden aan de zijde van kapitein Mellon. Hij verdient het ten volle. Vaarwel.

Toen draaide hij zich haastig om, want hij vreesde, dat toch nog op zijn

gezicht te lezen zou zijn wat er in zijn hart omging.

Henderson stond reeds gepakt en gezakt, op zijn sneeuwschoenen, met zijn buks in het foudraal dwars over zijn schouder, klaar om te vertrekken.

Een kwartier later was er van de kleine troep al niets meer te zien, dan een onduidelijke plek, scherp afstekend tegen het wit van de sneeuw.

Brand stond voor het venster en staarde naar buiten.

Toen kwam Raffles naast hem staan, legde hem de hand op de schouder en zei zacht:

— Het is nu voorgoed voorbij, Charles. Je hebt je goed gehouden. En je zult het vergeten.

— Ik hoop het, zei Brand dof.

HOOFDSTUK II

HET HOL VAN SILFAX

De drie mannen, die sedert twee dagen alleen met Tabor in de eenzame blokhut verbleven, brachten de tijd door met jagen en met vissen.

Voor dat laatste behoefden zij niets anders te doen dan een gat in het ijs te hakken en open te houden van de Porcupine en te wachten tot de vissen die daar beneden onder het ijsdek gebrek aan zuurstof kregen, naar dat gat kwamen zwemmen. Zij konden ze met een schepnet eenvoudig opvissen.

Het was op de ochtend van de derde dag, en Tabor was sedert het kriecken van de morgen uit geweest, toen hij tamelijk opgewonden kwam binnenvallen, en in zijn gebroken Engels tot Hale zei:

— Ik heb hem weer gezien, Boss.

Brand, die bezig was zijn geweer proper te maken en opnieuw in te vetten, keek op en vroeg:

— Een flinke beer, Jean?

— Geen beer, mijnheer, een mens.

— Hij bedoelt Silfax, de gek, zei Hale, die bezig was, dicht bij het raam, een huid schoon te schrappen, die tussen een sterk raam met touwen was uitgespannen.

Raffles zat bij de kachel en las in een boek, dat hij hier tot zijn grote verbazing had gevonden, en dat een beschrijving behelsde van een overwintering op St. Laurence Eiland, in het begin van de achttiende eeuw. Het was niets anders dan een gewoon journaal, in een

heel eenvoudige taal geschreven, maar die een wereld van ontberingen, heldenmoed en zelfopoffering onthulde.

— Wat is dat voor iemand? vroeg hij vol belangstelling.

— Ja, als men dat kon weten, antwoordde Hale schouderophalend. Een jaar of vijf geleden is hij voor het eerst hier in de streek gezien. Wij begrepen dadelijk dat hij van lotje getikt moest zijn. Stel u voor dat hij niet eens een geweer had. En hoe het kwam dat hij niet van koude is omgekomen, hebben wij nooit kunnen begrijpen, want ook in het hartje van de winter droeg hij nooit een pels. Hij moet zich dus alleen maar met een mes verdedigd hebben tegen beren en wolven. Zij hebben mij proberen wijs te maken, dat de wolven bang voor hem waren, omdat hij krankzinnig was, maar die praatjes geloof ik niet.

— Hoe was de naam van die man? vroeg Raffles, het boek terzijde leggend.

— Men noemt hem Silfax, maar of hij werkelijk zo heet zou ik niet kunnen zeggen. Ook niet hoe oud hij is. Hij ziet er uit als een wilde, met een baard tot op zijn middel, en hoofdhaar dat op zijn schouders neervalt, en hij kan evengoed zestig als veertig jaar oud zijn. Jonger is hij in geen geval.

— Waar woont hij?

— Wij geloven dat hij ergens een hol moet hebben aan de samenvloeiing van Porcupine River en Sheenjok River, dat is dus ongeveer een dagreis van hier verwijderd. En als Jean hem van morgen gezien heeft, moet hij hierheen zijn afgedwaald. Waar was het, Jean?

— Op de hoek van het grote bos, een uur op sneeuwschoenen hier vandaan, bij de Leeuwenrots.

— Wat deed hij?

— Wel, hij liep zo maar wat in het rond, antwoordde de halfbloed grijnzend en acht wolven wandelden achter hem aan.

Brand liet een kreet van ongeloof horen, en zei:

— Daar geloof ik niets van, Jean, wat een dwaasheid. Je zult verkeerd gezien hebben. Het zullen honden geweest zijn.

— Mosjeu Brand, het waren wolven, hield de halfbloed koppig vol. En zij liepen gedwee achter hem aan, met de koppen naar beneden, en de tongen uit de bek, en zo mager als een talhout. Ik nam mijn geweer, maar Silfax zag me, en hief dreigend de vuist naar mij op. Ik begrijp niet hoe hij mij heeft kunnen zien, want ik was goed verschoolen, maar hij heeft de ogen van een lynx, ik geloof dat hij dwars door de rotsen kan heen zien.

Hale gaf Raffles een knipoogje, en zei:

— Jean heeft meer van die opvattingen, maar het is zeker, dat Silfax meer een dier dan een mens is geworden, in de loop der jaren. Zijn huid is zo hard en zo taai als leder, en zijn zintuigen zijn ongewoon ontwikkeld. Het steeds dreigende gevaar heeft hem hard gemaakt als een steen, slim en wantrouwend als een vos. Hij doet alles af met zijn handen, een dikke knuppel, en zijn lang en breed jagersmes. In het zetten van vallen is hij een meester en hij zou zelfs mij een lesje kunnen geven, ofschoon ik geloof dat ik er verstand van heb.

— Maar is hij werkelijk gek? vroeg Brand nieuwsgierig.

— O, wat dat betreft, kunt u gerust zeggen knettergek, antwoordde Hale. Ze hebben eens gezien, hoe hij boven op een heuvel stond, en een toespraak hield, waartegen denkt u wel?

— Tegen de maan misschien? vroeg Brand.

— Dat kon niet, want het was klare lichte dag. Neen, hij sprak een troep wolven aan, die in een kring om hem heen zaten, en jankten alsof ze liever ergens anders waren geweest.

— Dat is al heel zonderling, zei Raffles hoofdschuddend. Wie weet begrijpen de dieren uit instinct, dat zij niets meer te duchten hebben van de mens, wanneer het licht van het verstand in hem is uitgeblust.

Het bleef even stil, en toen vroeg Brand weer, een paar malen de haan van zijn geweer overhalend:

— Is hij altijd krankzinnig geweest?

— Ook dat weet niemand, mijnheer, antwoordde Hale. In ieder geval was

hij al gek, toen hij hierkwam, dat is zeker. Er doen zonderlinge verhalen over hem de ronde. Zo houden sommigen vol, dat hij hier in de buurt goud moet hebben gevonden en een grote hoeveelheid ervan ergens heeft verstopt op een moeilijk toegankelijke plaats. Zeker is, dat er al twee malen mannen hier zijn geweest, die wel een week lang hebben gezocht, zonder iets te vinden. Dan wordt er ook nog gesproken over zonderlinge geluiden, die uit zijn hol zouden komen. Zelfs ruwe kerels zijn een beetje bang voor hem. Hij is geweldig sterk en met zijn knuppel houdt hij iedereen op afstand. Gezelschap heeft hij nooit gehad, behalve zijn hond, Chopin en zijn wilde dieren.

Brand keek verwonderd op en vroeg:

— Heb ik je goed verstaan, Hale, noemt hij zijn hond Chopin?

— Ja, mijnheer, ze zeggen dat het een Franse naam is.

— Neen, het is de naam van een der grootste componisten, die ooit geleefd hebben, riep Brand uit. Chopin was een Pool. Wat een zonderlinge inval, om een hond de naam van die onvolprezen toonkunstenaar te geven.

Hale keek een beetje verbluft, en zei:

— Dat hebben wij hier nooit geweten, mijnheer. Wij dachten dat het zo maar een naam was. Maar hoe dan ook, die Chopin is een rakker, en ik zou u niet aanraden, een hand naar zijn meester uit te steken, als de hond er bij is. Hij zou u naar de keel vliegen.

— Bedankt voor de waarschuwing, Hale, zei Brand lachend. Hoe is het, Edward? Zouden wij die man niet eens gaan bezoeken?

— Ik had het je juist willen voorstellen, zei Raffles, die het boek had neergelegd en opstond. Het weer is helder, ofschoon het mij voorkomt, geweldig koud te zijn. Als wij ons haasten, vinden wij hem misschien nog op de plek, waar Jean hem heeft gezien. Het was immers de Leeuwenrots?

— Ja, Mosjeu, antwoordde de halfbloed. Als gij u haast kunt ge mijn spoor volgen, dat zal u daar in een half uur brengen. Maar ge zult u moeten

haasten, want hij blijft nooit lang op dezelfde plek.

— Gaat gij mee, Hale? vroeg Raffles.

— Ik hoop dat gij mij zult verontschuldigen, mylord, want ik kan deze huiden niet onafgewerkt laten liggen, anders zouden zij bederven. Maar gij zoudt wel een of ander stuk wild voor ons kunnen medebrengen. Er zitten daarginds bij de leeuwenrots nog genoeg konijnen en hazen.

— Ik beloof het je, Hale, zei Raffles.

Raffles en Brand trokken hun dikke pelzen aan, drukten zich de mutsen van otterbont op het hoofd, staken de brede jachtmessen in hun gordel, beschermden hun handen met dikke handschoenen van zeildoek, gevoerd met zeehondenvel en namen hun geweren.

Het kon omstreeks twee uur in de namiddag zijn, en de laagstaande zon vergrootte hun schaduwen op de blinkende sneeuw tot een onwaarschijnlijke lengte, toen zij de blokhut verlieten.

Daar buiten trokken zij dadelijk hun sneeuwschoenen aan, en hiermede liepen zij snel en veilig over de pas gevallen sneeuw, die zeker binnen weinige uren zo hard zou zijn geworden als ijs.

De leeuwenrots ontleende zijn naam waarschijnlijk alleen aan zijn vorm, die met wat verbeeldingskracht wel wat deed denken aan een leeuwenkop, met lange manen, want leeuwen waren er in deze streek nooit geweest en zouden er naar menselijke berekening ook nooit komen.

De rots lag geheel afzonderlijk dicht bij de zoom van het bos, en thans voor een gedeelte met sneeuw bedekt.

Brand schatte, dat men op zijn minst een half uur nodig zou hebben, om rondom de voet van de rots te lopen. Het bos bestond voornamelijk uit pijnbomen en schrale dennen. Zover het oog reikte, breidde het zich naar het zuiden uit.

De boszoom maakte hier een scherpe hoek. Heel in de verte, en nauwelijks zichtbaar afstekend tegen de parelgrijze lucht, verhieven zich hogere bergen.

De twee mannen konden omstreeks vijftig meter van de voet van de rots verwijderd zijn, toen zij daar boven plot-

seling twee gedaanten zagen, die van een man, en die van een reusachtige, magere hond op hoge poten en met een muil als een roofdier. Het dier stond onbeweeglijk stil, en alleen zijn ruige staart zwaaide zacht heen en weer, terwijl hij neerkeek op de naderende personen, die in het heldere licht duidelijk de geweldige, blinkend witte slagstanden konden zien.

De man die naast hem stond was groot en gekleed op een wijze, die het onbegrijpelijk maakte hoe hij de felle koude kon trotseren.

Hij scheen niets anders te dragen dan een kiel van rood flanel, open aan de hals, een broek van hertenleer, en hoge knielaarzen.

Eerst dachten de twee vrienden dat hij een grote muts droeg, maar hij bleek blootshoofd te zijn.

Wat zij voor een hoofddekseel hadden aangezien, was zijn haar, ruig, lang en in dichte krullen, staalgrijs van kleur, het benige hoofd omgevend.

Hij leunde op een knots of knuppel, aan het ene einde veel dikker dan aan het andere, en men kon zich voorstellen, dat een sterk man met dit geduchte wapen zelfs de schedel van een wolf gemakkelijk met een enkele slag zou kunnen verbrijzelen.

Brand meende nog de schede van een mes aan zijn gordel te zien hangen, maar dat was dan ook de enige bewapening van de man.

De twee vrienden wierpen elkander een veel betekenende blik toe. Zij twijfelden er geen seconde aan, of die man daarboven op de leeuwenrots was Silfax, de gek en het dier naast hem was Chopin, zijn hond.

De man daarboven moest hen ook al gezien hebben. Hij zette de handen in de zijde en begon luid te lachen; een vreemde, schrille lach.

En toen beiden nog een stap nader kwamen, verdween Silfax plotseling, met zijn hond, alsof hij door de grond was gezonken. Wel hoorden zij hem op zijn schrille manier nog lachen en de hond blafte eenmaal, kort, als een soort waarschuwing.

Geen halve minuut later zagen zij Silfax eensklaps weer te voorschijn komen, nu aan de voet van de rots, aan de zoom van het bos.

Hij gleed met grote snelheid voort onder de bomen, tussen de schrale stammen, op een soort korte skis, die hem heel wat vlugger vooruit brachten dan sneeuwschoenen het konden doen.

De hond moest rennen om zijn meester bij te houden, die even later tussen de bomen was verdwenen, zwaaiend met zijn zware knots, en nog altijd lachend, alsof hij de beide vreemdelingen bespote.

— Wij gaan hem achterna, zei Raffles kortaf. Het is vreemd, ik begrijp het niet, maar het is me, alsof ik die man ken, alsof ik hem vroeger gezien heb, in geheel andere omstandigheden. En de naam van die hond, doet mij ook aan iemand denken..., het is toch niet mogelijk dat hij het werkelijk is? Flug, Charles, ik wil mij daaromtrent zekerheid verschaffen. Vraag mij nu nog niets, ik zal het je aanstonds vertellen. Zijn hol kan niet ver hier vandaan zijn.

— Hij scheen ons kwaad gezind te zijn, Edward.

— Dat geloof ik niet, Charles. Hij dreef eenvoudig de spot met ons, dat is alles. Hier is het spoor van de smalle loopplaten al en dat van de hond. Wij zullen ons moeten haasten, want al zal de duisternis om deze tijd van het jaar niet volkomen zijn, ik wil toch liever de nacht niet buitenshuis, zonder tent, doorbrengen.

Tussen de bomen waren inderdaad de scherpe indrukken van de skis en die van de hondepoten duidelijk te zien. Zij behoefden niets anders te doen, dan dit spoor te volgen. Het leidde dwars door het bos in zuidoostelijke richting. Eenmaal kregen zij de indruk, dat zij een smalle stroom overstaken, ofschoon het ook een holle weg kon zijn; dat was niet te onderscheiden, nu de sneeuw alles had bedekt en gelijk gemaakt.

Het was nu stil om hen heen. Na een half uur ongeveer bleef Raffles plotseling staan, en greep Brand bij de arm.

De jongeman zag dat de ogen van zijn vriend zonderling schitterden. Hij

scheen met grote aandacht ergens naar te luisteren.

Voorzichtig keek hij om zich heen. De bodem van het bos was golvend en heuvelachtig. De bomen waren hier zwaarder, dikker dan bij de boszoom.

Raffles volgde zover hij kon het spoor tot zijn ogen gevestigd bleven op een kleine heuvel, ongeveer zestig meters verder, en beschenen door de laatste stralen van de zon, die aanstonds voor korte tijd achter de gezichtseinder zou duiken. Hij had spoedig gezien, dat die heuvel slechts ten dele door de natuur gevormd was.

Er lagen wat ruwe planken op de top van het heuveltje, nauwelijks drie meter hoog, en dus weinig meer dan een terp.

Een weinig verder was een open plek, waar in de zomer de stroom, die hier vrij breed zijn grauwe golven voorbij moest stuwen: de Porcupine.

— Hoor je niets? vroeg Raffles zacht.

— Niets, behalve het suizen van de wind, die is komen opsteken, antwoordde Brand even zacht.

— Dat is waar; die wind zou ons kunnen verraden. Hij is van ons af, recht naar de schuilplaats van de krankzinnige. Kom mee, dan zullen wij de toestand eens opnemen.

In een grote boog liepen zij om de terp heen, tot de wind hen in het gelaat blies.

Zij zagen nu een laag deurtje in de heuvel, gemaakt van oude planken en daarnaast een kleine, vierkante opening, welke zeker een venster moest verbeelden, en waardoor nu de zonderlinge klanken naar buiten kwamen, voortgedragen door de wind.

Brand fluisterde verbaasd:

— Wat is dat toch? Wat betekent dat geluid. Het lijkt op harp spel.

— Geen harp, Charles, een viool, antwoordde Raffles. Luister eens goed, en zeg me of je niet herkent wat daar gespeeld wordt.

Brand luisterde met grote aandacht. De wind bracht hem klanken over, als een droeve klacht, treurig en weemoedig.

Na enige ogenblikken fluisterde hij, ten uiterste verbaasd, terwijl hij de arm van Raffles greep:

— Als ik mij niet vergis, is dat de Marche funèbre van Chopin, door een meesterhand gespeeld.

— Geen wonder, Charles, zei Raffles, en er klonk een zekere ontroering in zijn stem. De man die daar speelt is Poolse violist.

HOOFDSTUK III

HET VERBORGEN GOUD

Brand hield zijn adem in om te luisteren, om niets verloren te laten gaan van die klanken, die als een smeekbede, als een kreet om verlossing klonken.

Het was alsof een ziel in verdrukking daar haar smart uitjammerde, ver van de mensen.

En eensklaps zag hij weer terug, in het verleden. Zeven jaren geleden was het.

Michael Kazalski trad toen op in de Albert Hall te Londen. Duizenden waren toegestroomd om de wereldberoemde meester te horen. En daar stond hij op het podium, naast de glanzende vleugel, met bloemen en planten om zich heen, slank, jong, met ravenzwart haar, en donkere, dromerige ogen.

En toen begon zijn Stradivarius te zingen, te juichen, te klagen. Het was doodstil in de reusachtige zaal.

Dan de uitbarsting van het applaus dat geen einde wilde nemen, en de vreemde glimlach om de dunne lippen van de buigende kunstenaar; de toegift en weer die storm van toejuichingen, weinig gehoord in een Engelse concertzaal.

Ook herinnerde hij zich het bericht hoe Kazalski plotseling verdwenen was, en hoe de bladen destijds met weinig bescheidenheid geschreven hadden over een liefdesdrama, waarvan de beroemde violist de held was geweest of beter een slachtoffer.

Hij had moeten optreden in Wenen, maar die stad had hij nooit bereikt.

Zijn impresario was wanhopig want ook hij wist niet waar de violist zich

kon bevinden, die hem binnen korte tijd veel had laten verdienen.

Later maakte een correspondent van de Times te Los Angeles melding van de wederverschijning van Kazalski maar dat moest een vergissing geweest zijn, want men hoorde verder niets meer van hem.

Men geloofde eerst aan een ontvoering door bandieten, toen aan een ongeluk in de bergen, aan zelfmoord en de wereld, die thans zo snel leeft, vergat de kunstenaar binnen een jaar.

Nu was hij hier, een arme krankzinnige in gezelschap van een woeste hond, en van zijn viool, te midden van sneeuw en ijs, geheel alleen. Spelend voor de wolven en voor de ruisende wind.

't Vioolspel brak plotseling af als met een snik.

Brand voelde dat zijn stem trilde, toen hij heel zacht zei:

— Dat is verschrikkelijk. Hoe is hij hierheen verdwaald? Wat is er met hem gebeurd? Hoe is hij van een redelijk wezen afgedaald tot een staat van weinig beter dan een dier?

— Men zegt dat een vrouw zijn pad gekruist heeft, antwoordde Raffles bitter. Ik wist dat hij teer besnaard was. Een of ander bedrog zal hem hebben gemaakt tot wat hij nu is. Aanvankelijk zal hij de mensen ontvlucht zijn en langzamerhand zal de waanzin zich van hem hebben meester gemaakt.

— In zes jaren tijds, en zijn haren zijn sneeuwwit, fluisterde Brand ontroerd. Zouden wij niets voor hem kunnen doen?

— Waartoe zouden wij iets doen? Weet jij of die man niet zeer gelukkig is? Hoe kunnen wij dat beoordelen?

Raffles wilde nog iets zeggen, toen plotseling zijn aandacht werd getrokken door het kraken van takken in de onmiddellijke nabijheid van het hol in de terp.

Hij keek rond, en rukte het volgende ogenblik zijn geweer van de schouder. Een tweetal grote grijze beren kwam snel en snuffelend aanlopen. Hun vormen waren slechts onduidelijk te onderscheiden in de vage schemering, die tussen de bomen hing. Een der dieren richtte zich op de achterpoten op, met de voorpoten steun zoekend tegen de lage heuvel. De ander liep regelrecht naar de opening, en stak er zijn harige poot door.

Op hetzelfde ogenblik liet zich daarbinnen een woedend geblaf horen, de beer schreeuwde van pijn en trok zijn poot terug. De opening was nu weer vrij en de hond Chopin kwam naar buiten gesprongen en viel onmiddellijk een der beren aan. Hij plantte zijn tanden in de keel van het verscheurende dier, maar diens klauwen retten hem de buik open, zodat de hond moest loslaten en bloedend neerviel.

Dit alles had ter nauwernood enkele seconden geduurd. Nu vloog de kleine, lage deur open en Silfax kwam naar buiten, brullend van woede, en alleen gewapend met zijn knots. Hij wilde zijn trouwe kameraad verdedigen, dat was duidelijk.

Hij stond echter tegenover twee reusachtige beren, waarvan er een wel is waar gewond was, maar daardoor des te gevaarlijker.

Toch aarzelde hij geen ogenblik, maar hief de zware knuppel met beide handen op en deed hem met zoveel kracht neerkomen op de kop van een der aanvallers, dat de knots brak, en de beer dood bleef liggen.

De tweede beer echter richtte zich luid brullend achter de man op, en stond op het punt hem tussen de voorpoten te nemen, toen Brand bliksemsnel zijn geweer aan de schouder bracht, richtte en de trekker overhaalde.

De kogel trof de beer in de kop, en het grote dier stortte ter aarde, maar trok in zijn doodsstuip de gek met zich mee; zijn klauw haalde hem de schouder open. Nog een stuiptrekking, en toen lag het roofdier stil.

Het hele voorval had nauwelijks een paar minuten geduurd.

Raffles en Brand kwamen uit hun schuilplaats toesnellen en bogen zich over de gewonde heen, die ernstig, maar niet dodelijk gewond was.

Brand ging het hol binnen, om naar verbandmiddelen te zoeken. Hij vond daarvan echter niets en bijna had de vreselijke stank, die daar binnen heerste, hem de adem benomen.

Er lag afval van etenswaar, half afgekloven beenderen, vergaan stro en onbereide huiden van pelsdieren. Het was dus geen wonder, dat men de lucht daarbinnen nauwelijks kon inademen.

Raffles was verplicht, de ongelukkige te verbinden met wat de beide mannen zelf hadden meegenomen en dat was niet veel.

In allerijl smeed Brand al de afval naar buiten, zoveel hij maar grijpen kon, en ruimde op wat er op te ruimen viel in het schamel verblijf, nauwelijks goed genoeg om er een dier te huisvesten.

— Zie je kans om vuur aan te maken? riep Raffles hem toe, die nog steeds bezig was, de gewonde te verzorgen.

— Ik zou er kans toe zien, als er maar hout was. De ongelukkige schijnt zich nooit om vuur te hebben bekommerd, en vergenoegde er zich blijkbaar mede, zich in wat bontvellen te wikkelven.

— Wij moeten vuur zien te maken, drong Raffles aan. Deze wond kan niet genezen in die felle koude.

— Dan zal ik wat hout gaan sprokkelven, zodra jij me niet meer nodig hebt.

— Goed. Help mij hem naar binnen te dragen en bemoei je dan eens met de hond. Het dier schijnt zwaar gewond te zijn.

Wel een uur lang werkten nu de twee mannen hard, om het leven te redden van man en dier. De waanzinnige,

die buiten kennis was, werd neergelegd op een houten brits, die met zoveel mogelijk vellen bedekt werd, nadat Brand deze zo goed mogelijk had gereinigd.

Vervolgens had hij een plek schoon-gemaakt, om een vuur te kunnen aanleggen, en een gat gehakt in de hardbevoren wand van het hol, waardoor de rook zou kunnen wegtrekken.

Hij vond nog wat hout, overblijfselen van planken en takken, en maakte daar een vuur van. Zodra het goed brandde ontdeed Raffles de gewonde van de bovenkleden, en maakte de wond, zo goed als het ging, met sneeuw schoon. De deur was gesloten, en voor de kleine opening, die als venster moest dienen, had Brand een plank gezet, om zoveel mogelijk warmte binnen te houden.

Vervolgens was hij naar de hond gaan kijken, die eerst woedend gromde toen hij hem zag naderen, maar toch scheen te begrijpen, dat die man geen vijand was, en zich toen rustig liet behandelen.

Nog zelden had Brand zulk een grote hond gezien. Hij hield het dier voor een wolfhond, van een geweldige grootte en kracht, ofschoon hij zo mager was, dat men zijn ribben kon tellen.

Hij maakte de wond schoon, smeerde er zelf op, waarvan hij steeds een pot bij zich droeg en legde een verband met een lap linnen, afkomstig van de zak, waarin verduurzaamde levensmiddelen waren geweest.

Hij had het dier naar een schuurtje gedragen, niet veel meer dan een groot hok, ongeveer anderhalve meter in het vierkant, en waar maar juist plaats was voor een slee en wat stro om op te slapen.

Dit hok was van planken gemaakt, en tegen de terp aangebouwd. Het stond er echter niet mee in verbinding. Het dier was blijkbaar dankbaar, en likte hem zelfs even de hand. Toen hief hij de kop op en keek rond.

Brand begreep dat het dier zijn meester zocht, maar hij vond het beter, hem een paar uren rust te gunnen.

Toen de hond daar op het stro neerlag, lang uitgestrekt, met een aarden kom water naast zich, verkregen door wat sneeuw te smelten, ging Brand het

bos in, en zocht daar zoveel dode takken bijeen, als zijn armen konden omvatten, en keerde daarmee terug naar het hol.

Hij vond Raffles met een ernstig gezicht naast de rustbank op een lege kist zitten.

— Hoe is het met hem? vroeg hij zacht, na wat takken op het vuur te hebben gegooid dat bijna was uitgegaan.

— Niet goed, antwoordde Raffles ernstig. Ik verwacht elk ogenblik dat hij zal ontwaken, en gaan ijlen. Hij heeft hoge temperatuur. Menig ander man zou er al onder bezweken zijn. En geen kinine, niets om de koorts te bestrijden.

— Hale heeft kinine.

— Zeker, maar wij zijn minstens vier uren gaans van hem verwijderd. Ik durf deze man niet zolang alleen laten.

— Wij zouden hem op de slee daarheen kunnen brengen, maar wij kunnen de slee zelf wel trekken.

— Neen, Charles. Hij mag nu volstrekt niet in de kou komen. Dat zou zijn dood kunnen zijn. En ik laat jou ook niet alleen gaan, zo ver weg, want het is hier nog altijd niet veilig in de buurt. Er zwerven nog altijd onzure kerels rond die uit de gevangenis van Fort Joekon zijn uitgebroken, en die men nog niet heeft kunnen grijpen. Laten wij nog een paar dagen hier wachten, dan is hij misschien genoegzaam opgeknapt om met enige voorzorg te worden vervoerd.

— Zou Hale niet ongerust worden over ons wegblijven?

— Ik denk het niet, maar als het zo is, dan kan hij Tabor naar ons laten zoeken. Die schrandere halfbloed zou ons spoedig genoeg vinden.

— Maar er is in het geheel geen voedsel hier. Onze eigen voorraad is maar heel klein. Waar moeten wij van leven?

— Je vergeet de beren, die daar buiten liggen, zei Raffles glimlachend. Aan een van hun bouten hebben wij voor dagen genoeg, want door de vorst bederft het niet. Wij kunnen die aan het spit braden. Ik zie tenminste niets van een pot of pan, en heb alleen maar een roestige ketel kunnen vinden om sneeuw in te smelten.

— Maar heeft deze man dan zijn voedsel rauw verslonden? riep Raffles vol afgrijzen uit.

— Dat schijnt zo, Charles. In de zomer waarschijnlijk wortelen, vruchten en vis, in de winter misschien alleen het laatste. Daarop zou al die afval wijzen, die we hier gevonden hebben. Wij zullen...

Plotseling zweeg hij. De man op de rustbank had de ogen opgeslagen. Zijn gelaat was hoogrood. Zijn lippen bewogen zich, en eensklaps begon hij zacht te praten.

Het was duidelijk dat zijn verwarde geest in het verleden vertoefde. Hij sprak van bloemen en kransen, hij citeerde de namen van talrijke grote steden in Europa, hij voerde gesprekken met hooggeplaatste personen, en gaf daarbij zich zelf antwoord, met een zonderling hoge stem. Hij scheen geen adem te behoeven, en praatte maar steeds door, totdat hij de naam noemde van een vrouw.

Daarbij kregen zijn ogen een angstige, wilde uitdrukking. Zijn vingers klauwden zich in de bontvellen die hem bedekten, en zijn stem werd scheller.

Een liefdesdrama ontrolde zich daar voor de twee zwijsend luisterende mannen, die aldus het geheim te weten kwamen van dit verwoeste leven, van vernietigde hoop, van schandelijk bedrog en verraad.

Het was een vrouw geweest, die hem tot hier gebracht had, en die hem in de waanzin had gedreven. Hij klaagde en jammerde nu, en tranen welden uit zijn ogen. Eensklaps zweeg hij alsof hij dodelijk vermoeid was. Een kwartier ging in stilte voorbij.

De twee vrienden meenden reeds, dat Kazalski sliep, toen hij plotseling weer begon te praten, als in een droom en ditmaal zonder zijn ogen er bij te openen. Hij zei, met horten en stoten, alsof hij telkens even moest nadenken, en met een pijnlijke trek van inspanning op het gelaat:

— Er is iets dat mij schadeloos stelt, voor de ondervonden teleurstellingen; kostelijk goud, ik heb er veel van, het ligt goed bewaard; de leeuw bewaart

het, mijn kostbaar goud. In november, als de zon drie uren oud is, dan raakt de hoogste der tweelingen mijn goud aan met zijn hoofd, negen stappen van het westen, twintig stappen naar het noorden, vergeet het vooral niet. Dan naar beneden, naar beneden, naar beneden.

Zijn stem was in kracht toegenomen, en het leek alsof hij iemand koppig tegen sprak.

Bij het laatste woord had hij de ogen weer geopend, en keek Raffles strak aan, zonder enige verbazing, alsof hij er altijd was geweest.

Toen sloot hij ze weer met een zucht, en weldra scheen hij in te slapen.

— Wat is dat voor wartaal? vroeg Brand na enige ogenblikken zacht. Waar sprak hij toch over?

— Hij noemde de plek, Charles, waar hij zijn schat verborgen heeft. Het blijkt dus geen verzinsel te zijn, het is waarheid.

— Dat is mogelijk, maar ik begrijp er niets van. Wat praatte hij toch van tweelingen, van een leeuw die zijn schat bewaakt? Het lijkt wel alsof hij het over een paar sterrenbeelden had.

— Het komt mij voor dat het nogal eenvoudig is, Charles. De leeuw die zijn schat bewaakt, kan natuurlijk alleen maar de leeuwenrots zijn, waarop wij hem vandaag hebben gezien.

— Maar die tweelingen? En het hoofd van het grootste?

— Ik geloof dat hij het niet over sterren had, maar over twee grote, afzonderlijk staande bomen. De rest zal je wel duidelijk zijn. Als de zon drie uren oud is, dat wil dus zeggen drie uren nadat zij is opgekomen, werpt de grootste van die twee bomen een schaduw, die dan, in november een plek raakt, waar men moet beginnen te zoeken, negen stappen naar het westen, twintig stappe naar het noorden, en dan loodrecht naar omlaag, binnen in de rots.

Brand had vol aandacht geluisterd, en zei nu opgewonden:

— Wij zijn juist in het begin van november. Wij zouden dus spoedig kunnen controleren of het waar is wat hij zei.

— Een ijleude, Charles, kan nooit anders dan de waarheid spreken, antwoordde Raffles ernstig. Overigens zullen wij het inderdaad zo gauw mogelijk onderzoeken. Als er goud is, heeft niemand er wat aan.

Omdat het zo donker was, nu deur en venster dicht waren, had Raffles wat licht moeten maken, door een leeg benzineblik, voor de helft met berenvet te vullen, waarin een pit dreef, gedraaid uit een lapje linnen.

Dat blik stond op de tafel, en er naast lag de viool, hetzelfde instrument, waarmee de krankzinnige die daar lag, jarenlang honderd duizenden in geestdrift had gebracht.

Raffles stond op en nam de viool in de handen.

Hij bekeek het instrument aandachtig bij het onzekere licht van de flakkerende pit, bekeek de fraaie vorm, de donkere kleur van het hout, de prachtige bewerking van de krul, het ivoor, waarmee het staartstuk was ingelegd en toen zag hij, door een der f gaten binnen in het instrument en las daar de wereldberoemde naam Stradivarius, half uitgewist door de tijd, maar toch nog goed leesbaar.

— Welk een tegenstelling. Een viool ter waarde van minstens twintig duizend dollars in een hol, nauwelijks geschikt voor een dier.

— Wat doet hij als er een snaar springt? vroeg Brand.

— O, daarvan heeft hij een grote voorraad. Ik heb het hele hol doorzocht, terwijl jij hout sprokkelde. Het is het enige, dat hij schijnt te hebben meegebracht uit de beschaving. Er zijn dozen vol van.

Raffles legde de viool weer neer.

Brand begon voorbereidselen te maken voor een maaltijd en een uur later aten zij, nadat Brand een van de beren gedeeltelijk van de huid had ontdaan en een der achterbouten losgemaakt en zo goed als het ging bereid boven het houtvuur.

Zij aten er brood bij, dat zij zelf hadden meegebracht, en dat zo hard was geworden als een bikkel.

Kazalski sliep nog steeds door.

Raffles ging buiten een pijp roken, en toen hij terugkwam, wierp hij een blik op de gewonde.

Zijn gelaat stond ernstig, toen hij zacht tot Brand zei:

— Ik vrees dat hij niet meer te redden is; zelfs kinine zou niet baten.

— Maar, de wond leek toch niet zo ernstig, voor een man als hij.

— Dat is het niet, Charles. Daar ligt een man, die niet meer wil leven. Hij zal de dood begroeten als een vriend, die hem komt bevrijden. En zulke mensen zijn niet te redden. Misschien zal hij de dag van morgen nog halen en dan zal het gedaan zijn.

Brand gaf geen antwoord, wendde zich zwiingend af, en ging eens naar de hond kijken. Hij nam wat berenvlees voor hem mee, hetwelk het dier gulzig opat.

Brand verzorgde de wond, die zich reeds begon te sluiten, vulde de kom met water opnieuw, en ging door de ijzige nacht weer terug, door de lage deur in het hol, waar het tamelijk warm was, ondanks de opening in de zijwand, waardoor de rook moest wegtrekken. De twee vrienden sliepen een uur of zes, zonder door iets te worden gestoord ofschoon het de volgende ochtend bleek dat er wolven geweest waren, die een van de beren tot op het gebeente hadden opgevreten.

De volgende nacht zouden zij zeker terugkomen om met de andere beer af te rekenen.

De krankzinnige was wakker geworden. Hij staaarde roerloos naar de zoldering van het hol. Raffles zag dat het einde naderde. Die avond zou de grote kunstenaar Michael Kazalski niet meer onder de levenden zijn. Het was alsof hij ergens op lag te wachten, dat hij met ongeduld verbeidde. Nu en dan bewogen zich zijn lippen en dan fluisterde hij enige verwarde zinnen, zonder betekenis.

Het was omstreeks half elf in de ochtend toen Brand zijn geweer over de schouder hing, en de hut verliet, om opnieuw hout te gaan halen, want er was niet meer voorraad dan voor een uur.

Hij zag dadelijk dat er sneeuw in de lucht zat. Uit het westen kwamen grijze wolken aandrijven en de wind was gaan liggen.

Raffles had de deur geopend, om frisse lucht binnen te laten in het hol, en zei tot Brand:

— Blijf niet te lang weg, Charles.

— Ik zal mijn best doen, maar er zal wel een uur mee heengaan, vrees ik, want hier is al het sprokkelhout al zo wat op. Ik zal verderop moeten gaan, naar de kant van de rivier.

— Wees in ieder geval voorzichtig. Je weet nu dat er beren en wolven in de buurt zijn. Heb je voldoende munitie?

— Dertig patronen. Mij dunkt dat het ruimschoots voldoende is, antwoordde Brand lachend. Tot ziens.

— Tot straks, amice, zei Raffles, en ging terug naar de rustbank waarop de stervende lag, niet wetende dat er heel wat zou gebeuren, voor hij Brand inderdaad terug zou zien.

HOOFDSTUK IV

HET WOORD DAT NIET GESPROKEN WERD

Nadat Brand vertrokken was, had Raffles het deurtje weer voor de opening geplaatst, want het houtvuur verminderde zichtbaar, en aanstonds zou het te koud zijn daarbinnen. Hij had met sneeuw en een stuk berenvlees een soort bouillon gemaakt om dit de patiënt te laten drinken, maar deze had halsstarrig geweigerd.

Het was alsof hij de dood, die hem kwam roepen niet wilde dwarsbomen; hij zou hem juist tegemoet treden en hem de arbeid vergemakkelijken.

Brand kon omstreeks een kwartier weg zijn, toen de gewonde plotseling de ogen opsloeg, en op korte toon zei:

— Mijn viool.

Slechts een ogenblik aarzelde Raffles. Toen ging hij naar de tafel en nam daar het kostbare instrument op. Waarom zou hij de laatste wens van een stervende niet inwilligen? Maar eerst moest hij Kazalski helpen, om overeind te komen, en steunde hem in de rug, waarbij hij de waanzinnige als een trouwe vriend omvatte met zijn sterke armen. Aldus op de rustbank gezeten speelde de kunstenaar zoals hij misschien nog nooit had gespeeld. Raffles wist dat het zijn zwanenzang zou zijn. Hij speelde iets, dat Raffles niet kende, en nooit gehoord had, een wilde fantasie, vol snerpente tonen, die klonken als smartkreten uit een gefolterde ziel. Dat duurde zo tien minuten, en toen was de ongelukkige zo uitgeput, dat hij zich zwaar achterover moest laten vallen.

Raffles nam hem het instrument behoedzaam af, en hing het op tegenover de rustbank, zodat de stervende het

voortdurend zou kunnen zien. Hij was hier juist mee klaar, toen plotseling een gegrom van de hond in zijn hok zijn aandacht trok. Waren er misschien nu reeds, midden op de dag, wolven in de nabijheid, die op de lucht van de beer afkwamen? Raffles maakte het deurtje open, en zag direct wat de oorzaak was van het nijldige gegrom van Chopin. Op geen drie pas van hem, stonden vier mannen, en wat verderop stonden er nog meer, terwijl hij ook de schelle stem van een vrouw meende te horen.

Hij dacht er zelfs niet aan, zijn geweer te grijpen, waaraan hij toch niets zou hebben gehad, want de mannen waren het hol al binnengedrongen. Het waren ruwe kerels, die er tamelijk have-loos uitzagen. Drie hunner hadden geweren, en de vierde droeg in zijn gordel een tas met een blijkbaar splinter-nieuwe revolver. De ring van de kolf fonkelde nog van nieuwhed.

— Wat doen jullie hier? vroeg Raffles kortaf. Zie je niet dat daar een stervende ligt?

Een van de kerels, blijkbaar de aanvoerder, deed een paar stappen terzijde, keek onverschillig op de man op de rustbank neer, en zei:

— Zo? Loopt het met de gek op een einde? En ben jij de laatste uren bij hem geweest, vreemdeling? Is het soms jouw werk?

Raffles richtte zich hoog op en keek de man met zijn staalgrijze ogen met minachting aan. Toen antwoordde hij langzaam uit de hoogte:

— Ik weet niet wie en wat je bent, dus ik zie niet in, waarom ik je zou moe-

ten antwoorden.

Op dat ogenblik drong zich een jonge vrouw naar voren, met rosblond haar en een onbeschaamde uitdrukking op het gezicht. Zij kwam met de handen in de zijde gesteund vlak voor Raffles staan, nam hem eens goed op, en zei toen:

— Jij bent niet op je mondje gevallen, broer. Maar je zult wel veranderen. Wie ben jij eigenlijk, en hoe kom je hier?

Raffles keek de vrouw zwijgend en met koele minachting aan.

— Je wilt niets zeggen hé? hoonde zij. Nu het komt er ook niet op aan. Als je lastig wordt...

Zij voltooide de zin niet, maar maakte een veel betekenend gebaar, dat in alle landen onder de zon begrepen wordt, het gebaar van iemand die een strop om de hals krijgt.

Toen wendde zij zich tot de man die zoëven gesproken had, en zei:

— Als je maar niet achter het net vist, Fred. Als je maar niet te laat bent.

De man haalde de schouders op, en antwoordde ruw:

— Maak jij je maar niet bezorgd, Kate. Hij zal het ons wel zeggen. Niet waar, Silfax, je zult toch het geheim niet mee in je graf nemen, je zult toch wel opbiechten, waar je de geelvinkjes verborgen hebt?

— Als hij het niet zegt, riep een van de anderen, dan roosteren wij zijn voeten, zoals wij van plan waren. Dan zal hij wel gauw zeggen waar hij het goud verstopt heeft, de oude gek. En haast je maar, want als ik er nog verstand van heb, dan gaat hij zo aanstonds het hoekje om.

— Houd je bek, Peter, beval Fred, met een knetterende vloek. Ben jij de aanvoerder, of ben ik het? Laat mij maar begaan, ik weet wel hoe ik met zulke mensen moet omspringen.

Onderwijl waren er nog twee mannen het hol binnen gedrongen, en met moeite vonden deze acht mensen een plaats in de nauwe ruimte, waar het benauwd warm zou zijn, als het vuur niet bijna was uitgegaan.

Raffles begreep, dat er niet de minste kans op was, onder deze omstandigheden verzet te bieden. Hij kon nauwelijks zijn armen verroeren en aan het geweer in zijn handen had hij niets. Het zou hem zelfs volkomen onmogelijk zijn geweest, het wapen aan de schouder te brengen.

Raffles had aanstonds begrepen, dat hij stond tegenover schurken van de ergste soort.

Waarschijnlijk was de aanvoerder een van de gevangenen, die uit de gevangenis in Fort Joekon ontsnapt waren.

De vrouw zag er uit als een van die diepgezonken meiden, die dadelijk overal opduiken, waar maar sprake is van goud, menselijke jakhalzen gelijk.

Op dit ogenblik was zij klaarblijkelijk de vriendin van de aanvoerder. Zo waren er op dit ogenblik honderden in deze streek, waar anders maar zelden een vrouw de voet zet.

Op dat ogenblik dacht Raffles aan Brand. Hij was beducht voor het lot van de jonge man. Over een half uur of drie kwartier zou hij, niets vermoedend, terugkeren en misschien verraderlijk worden neergeschoten.

De man die door de vrouw met de naam Fred was aangesproken boog zich over de zwaargewonde op de rustbank. Hij schudde hem ruw heen en weer, en zei:

— Vooruit, Silfax, word eens wakker, en zeg waar je je schat verborgen hebt. Je knijpt er aanstonds tussen uit, dat is duidelijk te zien, maar eerst moet je ons vertellen waar je het goud verstopt hebt, dat je toch niet kunt meenemen in je graf.

De krankzinnige sloeg de ogen op, en Raffles zag aan de uitdrukking daarvan, dat de koorts was gestegen, dat hij zijn omgeving niet herkende, en dat hij waarschijnlijk aanstonds weer aan het ijlen zou slaan.

Ongemerkt wist hij wat dichter bij de rustbank te komen.

Allen zwegen in het kleine hol. Men hoorde niets dan het doffe, dreigend grommen van de hond.

De gewonde bewoog de lippen, en de spanning werd nog groter. Toen klonk de stem van de man onduidelijk, als uit de verte, maar steeds toenemend in kracht.

Hij deed weer het verhaal van zijn rampen, het bedrog van de vrouw, die hij had lief gehad, en Raffles begreep dat het een herhaling zou worden van wat de gewonde krankzinnige zoëven al had gezegd.

In spanning luisterden allen toe.

— Het goud. Het vervloekte goud, fluisterde de man op de brits. Ik heb veel van dat kostbare goud, het ligt goed bewaard, de leeuw bewaart het. In de maand november...

Het was doodstil. Nog een paar seconden en de ijzende man zou het geheim verraden hebben, zou gezegd hebben waar hij zijn schat had verborgen.

Juist op dat ogenblik kwam Raffles rustig nog een stap nader, en legde zijn hand zacht, met nauwelijks voelbare druk op de mond van Silfax.

Raffles had niet voor niets de lessen gevolgd van een Japanner, zeer behendig in de geheimzinnige kunst van het Jiu Jitsu, en van alle grepen, die daarbij kunnen worden toegepast.

Hij had niets anders gedaan, dan de top van de wijsvingers heel zachtjes neergedrukt op een zenuwknop, een weinig terzijde van het strottenhoofd, die een zekere verlamming van het spraakorgaan veroorzaakte.

Silfax kon niet meer spreken.

Hij deed er ook zelfs geen moeite voor, maar legde zich met een glimlach om de lippen op de dierenvellen van de rustbank neer, en staarde naar de zoldering van zijn hol, en naar zijn viool.

Fred had echter goede ogen. Zijn rui-ge wenkbrauwen trokken zich dreigend samen, toen hij aan Raffles vroeg:

— Wat moet dat? Waarom gaat hij niet verder? Wat heb je met hem gedaan?

— Ik heb hem het zwijgen opgelegd, antwoordde Raffles onbeschroomd. Ik houd jullie voor een troep schurken, en ik wil niet, dat het goud in jullie handen komt.

— O neen? riep de vrouw met een vals lachje. Jongens, wij hebben hier te doen met een middernachtzending.

Zij had zich een weg gebaand tussen de mannen door en kwam voor Raffles staan, terwijl haar ogen vlamden, toen zij hem toebeet:

— Jij weet het. Jij wist wat hij zou zeggen.

— Ja, ik weet het, antwoordde Raffles rustig.

— Steek zijn voeten in het vuur jongens, schreeuwde de vrouw. Wij zullen ons toch niet laten bespotten door die kerel met zijn uitgestreken gezicht?

— Als jij dan maar vuur aanmaakt, riep Fred spottend, terwijl hij met de kolf van zijn revolver speelde. Je ziet toch dat het uit is gegaan, Kate.

— Laten we kalm wachten totdat die vent daar op het bed weer bijkomt, riep een van de mannen woedend.

— Hij zal niet meer spreken, zei Raffles kortaf, tenzij ik het wil.

— Dat zullen wij eens zien, brulde Fred, zijn revolver trekkend. Je laat hem nu op slag weer bijkomen, of anders...

Op dat ogenblik deed een lange magere man een stap naar voren.

Zijn stem klonk zonderling beschaafd, en stak vreemd af bij de rauwe klanken uit de monden der anderen, toen hij afgemeten zei:

— Wij kunnen het best afdoen, zonder bloedvergieten, Fred Drexler. Je weet dat ik daar niet op gesteld ben. Het is absoluut overbodig deze man koelbloedig om het leven te brengen. Wij behoeven ons niet met nog meer misdaden te bezwaren, als het niet volstrekt noodzakelijk is. Bedenk dat wij gesnapt kunnen worden, en dan zal de rechter het laatste woord spreken.

— De blikke dominee is weer aan de gang, riep de vrouw met een schrill lachje. Jij had zending moeten worden, Thomas. Jij hoort niet bij ons.

De man wendde zich langzaam naar haar om en de blik uit zijn opvallend lichte ogen bracht haar tot zwijgen. Die ogen waren klein en stonden dicht bij elkander, maar zij hadden zulk een ste-

kende blik, dat het een sterk man moest zijn, die hem durfde weerstaan.

— Als ik Fred was, dan nam ik mijn hondezweep, om jou af te ranselen, tot je over de grond kroop, zei hij rustig, zonder enige stemverheffing. De vrouw kromp inderdaad ineen, als onder een zweeps slag.

En Thomas ging voort juist als een onderwijzer die voor zijn klas staat:

— De man die daar ligt zal niet meer spreken, tenzij over misschien vele dagen, en jullie weten, dat wij niet zolang hier kunnen blijven, want de blauwe jongens zitten ons op de hielen. Het zal mooi zijn, als we hen twee dagreizen voor zijn. Maar deze man weet het, en wij zullen hem daarom met ons meenemen naar ons kamp, naar de hut van Kimberley aan de Porcupine, en daar kunnen wij hem op ons gemak net zolang pijnigen, tot hij zegt wat wij weten willen. Want zeggen moet hij het, dat staat vast.

Raffles had met belangstelling geluisterd naar de woorden van deze zonderlinge man, die hier geen bloed wilde vergieten, maar wel bereid was hem op een eenzame plek langzaam te pijnigen, tot hij zijn geheim zou verraden, en dat alles met een kalme stem. De man moest een goede opvoeding hebben gehad, dat was duidelijk te merken. Hoe hij bij deze troep verzeild kwam, was een raadsel.

Het meest voor de hand lag, dat ook hij door de gouddorst was aangegrepen. Raffles zei kalm:

— Ik zeg niets. Als gij mij goed zoudt kennen, dan zoudt gij begrijpen, dat ik mijn leven niet in ruil wil geven voor de zekerheid, dat het goud in verkeerde handen zal terecht komen.

— Wij zullen zien, wij zullen zien, vriendlief, zei Thomas, die, zoals later bleek, de bijnaam droeg van De Schoolmeester. Denk er wel om dat ik kennis draag van vele soorten pijnigingen. Ik heb veel gereisd. Ik ben in China geweest. Ik weet niet of gij weet, wat dat betekent.

— O jawel, antwoordde Raffles bedaard. De Chinezen zijn altijd meesters

geweest in de kunst van het pijnigen. Gij kunt ze op mij beproeven.

De twee mannen keken elkander een ogenblik zwijgend aan, en toen zei de schoolmeester, even bedaard als steeds:

— Ik kan alleen maar herhalen: Wij zullen zien. Laten wij vlug voortmaken, mannen. Wij hebben hier niets meer te zoeken. Over een paar uur zal die man op de rustbank daar dood zijn. Intussen geef ik in overweging, twee onzer bij hem achter te laten, want het is mogelijk dat hij bijkomt en spreekt. Dan zal hij stellig de zin voleindigen, die wij niet hebben kunnen horen.

— O, wat is dat een prachtig plan, zei de vrouw spottend. En als die twee die hier blijven het te horen krijgen en uit eigen beweging het goud gaan zoeken? Wat dan?

De schoolmeester schudde het hoofd en zei:

— Wees gerust, zij zouden heus niet ver komen met de schat, geloof je dat ook niet, Fred?

De woorden klonken heel eenvoudig, maar er was iets in de klank van de stem, die zelfs de meest verharde onder die kerels deed huiveren.

In de lichte ogen kwam een uitdrukking, zo duivels, zo wreed, dat de vrouw als het ware ineen kroop, en zich verschool tussen de anderen.

— Ik zelf zal de twee mannen wel aanwijzen, zei Thomas. Ik geloof dat ik mijn lieve vrienden door en door ken. Karel en Jefke de Belg. Die twee houden elkander goed in evenwicht. En mochten zij iets horen, dan komen zij dadelijk naar de hut van Kimberley, om het ons te zeggen. Dan ontgaat onze waarde gast tevens de marteldood. Wij kunnen er mee volstaan, hem een kogel door het hoofd te jagen, en hem dan diep onder de sneeuw te begraven, want wij kunnen hem niet langer gebruiken. Het noodlot heeft hem op onze weg gebracht, en de gevolgen zal hij als een man moeten dragen.

Fred trok een nijdig gezicht, want het kwam hem voor, dat men zijn positie als aanvoerder aantastte, maar hij deed toch alles wat de schoolmeester zei.

Men nam Raffles zijn geweer af, en ook het brede mes dat hij in de gordel droeg. Toen werd hij naar buiten gebracht, en de frisse lucht deed hem goed. Het sneeuwde. Nu pas zag hij nog enige andere mannen, die de wacht hielden bij een tamelijk grote slee, met tien honden bespannen. De slede was afgedekt met een zwart zeildoek. Zijn geoefend oog zag dadelijk dat de honden vers waren, en die dag blijktbaar nog niet

veel hadden gelopen.

Binnen vijf minuten was alles gereed voor het vertrek. Raffles werd gedwongen, op de slee plaats te nemen, waarna zijn beide polsen met een dik touw werden vastgemaakt. Het was nog vinnig koud, ondanks de sneeuwval, en toch glimlachte Raffles.

Hij dacht aan Brand, die gelukkig de dans ontsprongen was.

HOOFDSTUK V

DE TERUGKEER VAN BRAND

Het verzamelen van brandhout had Brand veel langer opgehouden dan hij gedacht had.

Hij moest de oever van de Porcupine wel een half uur gaans volgen, voor hij voldoende, dode, afgevallen takken vond, dik genoeg om te worden meegenomen.

Hij berekende dat hij al minstens anderhalf uur weg moet zijn geweest, en nu kwam er nog de terugtocht bij, met de wind voor, zwaar beladen, en terwijl het tot overmaat van ramp was gaan sneeuwen.

Het was een geluk, dat er op verdwalen niet veel kans was, want hij behoefde slechts de bomen te volgen, die tot dicht aan de oever van de rivier groeiden.

Hij had bijna drie kwartier nodig voor de terugweg. Juist zou hij het

smalle pad inslaan, dat hem naar de terp moest voeren, toen hij plotseling bleef staan bij het horen van een ongehoord geluid.

Het klonk als een dof gemompel, nu en dan afgewisseld met een kreet, die dadelijk gevolgd werd door het woeden-gegrom van Chopin.

Was dat de stem van Kazalski?

Hij kwam nog wat naderbij, en luisterde ongerust, en plotseling wierp hij zich op de grond, op alles bedacht, want door de avondlijke stilte, klonk eensklaps een zeemansliedje, gezongen met een schorre dronkemansstem.

Brand voelde zijn slapen kloppen. Er moest iets gebeurd zijn tijdens zijn afwezigheid, en alleen het denken daaraan maakte hem bevreesd.

Hij sprong op, sleepte de bos sprokkelhout achter zich aan en sloop voorzichtig verder.

Eensklaps sloeg de hond weer aan, maar nu op een geheel andere wijze, vrolijk alsof hij een vriend verwelkomde. Het dier moest hem geroken hebben, want Brand was van richting veranderd, en liep nu met de wind mee.

Onmiddellijk daarna klonk het gekraak van het lage deurtje, dat ruw werd opgeworpen, terwijl het gezang ophield.

De wolken weken uiteen en de maan vol en groot, goot haar schijnsel uit over de vlakke en de open plek in het bos.

De hond bleef blaffen, het hout van zijn hok kraakte, de stem van Silfax werd luider, maar het waren geen woorden die hij sprak, het was een jammerklacht, doordringend en eindeloos treurig.

Brand wist niet wat hij doen moest, toen er eensklaps, op enige afstand twee mannen te voorschijn kwamen, die zo even uit het hol waren gekomen.

Een hunner riep: koest en trapte met zijn laars tegen het hok, dat het kraakte, maar de ander had Brand onmiddellijk gezien, zoals hij daar stond, en schoot zonder zich een ogenblik te bedenken, zijn revolver op hem af.

Brand zou stellig geraakt zijn, als de stijf bijeengebonden bos hout hem niet beschermd had. Hij kreeg nu slechts een schok, wierp dadelijk de bos hout van zich af, rukte zijn geweer van de schouder, en knielde neer, op hetzelfde ogenblik dat de man nogmaals vuurde.

De kogel floot over zijn hoofd.

Toen schoot hij zelf, en de man daarginds, aan het andere einde van het smalle bospad hief zijn handen omhoog, zwaaide even heen en weer, en viel toen voorover in de sneeuw.

Zijn makker braakte een stroom vloecken uit, en wilde zich achter de terp in veiligheid brengen.

Toen gebeurde er echter iets, dat aan alles binnen enkele ogenblikken een einde maakte. Chopin, dol van woede, had zich met het volle gewicht van zijn lichaam tegen de dunne planken van zijn

hok geworpen, dat als het ware open spleet.

De hond, nog altijd met zijn verband om, kwam grommend te voorschijn, en sneller dan het weerlicht sprong hij de tweede man naar de keel.

Deze viel, luid om hulp roepend neer. De hond lag boven op hem. Brand kwam toesnellen, want het geschreeuw van de man deed hem alles vergeten. Hij zag echter dadelijk dat het te laat was.

Het was hem zelfs onbegrijpelijk, hoe de man nog geluid had kunnen geven want de dood moest bijna onmiddellijk zijn ingetreden.

Eén sprong was voldoende geweest. De hond had dadelijk raak gebeten. Zijn geweldige tanden waren diep in de keel van de man gedrongen, die al stil lag, toen Brand naderbij kwam.

Met een gesmoorde stem riep hij de hond bij zich. 't Dier kwam zacht grommend naderbij, maar de hond dacht er niet aan hem aan te vallen.

De uitdrukking in de ogen veranderde als bij toverslag, hij kwam kwispelstaartend naar Brand toe, die naast de man die daar lag neerknielde.

Hij zag onmiddellijk dat hier geen hulp meer kon baten. In de keel van de man gaapten enige gaten, waaruit bloed gutste. De grote slagader was doorgebeten.

Aan de glazige ogen was het te zien, dat de man reeds dood was. Brand sprong op, en liep snel toe naar de ander, die voorover lag, zwart afgetekend tegen de sneeuw.

Brand wentelde hem om. Zijn kogel had de bandiet midden in het voorhoofd getroffen. Er was niets anders te zien dan een klein blauw gaatje, waaruit wat bloed sijpelde, dat bijna onmiddellijk stolde.

Een ogenblik stond Brand verwaasd rond te kijken. Alles was bliksemsnel in zijn werk gegaan. Toen stormde hij naar het hol, waarheen de hond hem al was voorgegaan, die nu zacht jankend voor de rustbank zat met zijn grote kop zover mogelijk uitgestrekt over de bontvellen, die het lichaam van zijn meester bedekten.

Brand wierp een blik om zich heen. Hij had zijn revolver nog altijd in de hand, en vroeg zich af wat er gebeurd kon zijn, terwijl zijn gedachten razend snel door zijn hoofd joegen.

Raffles was verdwenen, en zeker niet uit eigen wil. Waar kon hij zijn? Hij zag zijn geweer in een hoek staan. Zijn mes lag op de tafel, naast het primitieve lampje.

Brand wierp een blik naar buiten en dat was voldoende om hem de gehele omvang van het ongeluk, dat tijdens zijn afwezigheid gebeurd was, te doen begrijpen.

Overal zag hij indrukken van voetstappen, het spoor van een slede, uitwerpsels van honden. Een vrij grote troep moest hier zijn gekomen, en Raffles hebben medegenomen, met een doel dat hem onbekend was.

Het raadselachtige van deze ontvoering joeg hem schrik aan.

Hij trok het hoofd terug, en keek naar de man op de rustbank, die daar stil neerlag.

Die man kende het geheim, want hij was er bij tegenwoordig geweest. Die zou hem kunnen inlichten. Maar het einde van de ongelukkige was nabij, hetgeen zelfs een leek kon zien.

De hond liep rusteloos rond, en legde zich tenslotte neer voor de rustbank, en liet zijn kop daarop steunen, om naar de man te kijken, die daar sterven ging, en wiens enige vriend hij was geweest.

De wond was nog niet geheeld, en toch had het dier niet gearzeid, zijn meester bij te staan, toen hij meende, dat deze in gevaar verkeerde.

Wat moest hij doen, overwoog Brand, zo geheel alleen? Als hij Henderson maar bij zich had gehad, maar deze bevond zich op dit ogenblik op weg naar Fort Joekon, dat hij nauwelijks bereikt kon hebben.

En toch moest hij iets doen, en dat zo vlug mogelijk.

Het was ellendig dat de sneeuw hoe langer hoe dichter neerviel, en waarschijnlijk verderop ieder spoor zou hebben uitgewist van de schurken, die zich

van Raffles hadden meester gemaakt en hem hadden meegevoerd.

Silfax had hem natuurlijk niet kunnen helpen. De onrustige, wilde uitdrukking was geheel uit zijn ogen verdwenen, het was de laatste opflakking van geregeld denken, dat daar te zien was in die twee wonderlijke ogen, die nu verbaasd rondkeken, door het hol dwaalden, de ogen van de hond ontmoeten, en toen op Brand bleven rusten, die dadelijk nog een stap nader kwam, en zich over hem heen boog.

— Een vriend, zei Brand zacht en vol medelijden. Blijf stil liggen, want gij zijt zwaar gewond.

— Ik ga sterven, zei de man op de brits. Het is mij alsof ik een lange droom gedroomd heb, en nu wakker word, voor de laatste maal, om voor goed in te slapen. Wilt ge mij in het kort zeggen wat er gebeurd is? En wie gij zijt? Maar haast u, want ik voel, dat mijn ogenblikken zijn geteld.

Brand begon vlug en zacht te spreken.

Hij trachtte de waarheid zoveel mogelijk te verbloemen, maar Kazalski hief met een droeve glimlach zijn hand op, en zei zacht.

— Ik ben krankzinnig geweest. Zeg het gerust. Dat ik nu weer geregeld kan denken, bewijst mij duidelijker dan wat ook, dat het met mij gedaan is. Ik dank u voor uw hulp. Ga onmiddellijk uw vriend achterna. Ik weet niet wat er gebeurd kan zijn, maar hij loopt stellig groot gevaar. Maar wacht nog een ogenblik, geef mij nog vijf minuten. Sneeuwt het?

— Ja, de sneeuw valt steeds dichter, antwoordde Brand, die een blik door het lage deurtje naar buiten had geslagen. Wat wenst gij?

— Ik wil opstaan, reik mijn viool aan.

— Opstaan? herhaalde Brand verbaasd. Maar dat zult gij nooit kunnen.

— Ik wil en het moet. Zet mij althans in een zittende houding.

Er lag zuik een smekende klank in de stem van de stervende, dat Brand hem die laatste bede niet wilde weigeren.

Met moeite hielp hij Silfax zich op te richten, zodat hij op de rand van de krib zat, en haastig stapelde hij alles wat hij kon vinden tot steun achter zijn rug.

Brand maakte de kostbare viool los, en legde ze Kazalski in de armen.

Deze nam de strijkstok en stemde het instrument.

Het aan de schouder brengen veroorzaakte hem blijkbaar heftige pijn, want hij beet de tanden op elkaar, tot zij in zijn lippen drongen.

Op zijn mager gezicht kwam echter een trek van verheerlijking, zodra de eerste toon weerklonk in dat sombere hol.

Brand voelde een steek in zijn hart bij het horen van die wonderbare klanken, die eenmaal bestemd waren geweest voor tienduizenden, en die hij nu alleen opving, als tot afscheid.

Kazalski had nog nooit zo schoon gespeeld.

Al het bittere dat hij doorleefd had, het afschuwelijk verraad, zijn zwerftochten, zijn waanzin, alles kwam tot uiting toen hij de viool deed klagen en wenen.

Plotseling stond hij op, met een uiterste krachtsinspanning, zonder dat Brand hem behoefde te helpen.

Hij stond even in zijn volle lengte rechtop. Voor een ogenblik was hij weer de Kazalski van vroeger, de hartenveroveraar, de heerser, die duizenden aan zijn voeten zag.

Zijn ogen waren wijd geopend. De strijkstok vloog over de snaren, en deed ze jammeren en huilen. Brand stond als

verstijfd in de verste hoek toe te zien.

De hond keek onbeweeglijk naar de man op, die daar stond te spelen, het dodelijke bleke gelaat beschenen door het flakkerende licht van de pit in het vetpotje.

Eensklaps klonk er een schrijnende wanklank. Een der snaren sprong, Kazalski slaakte een lichte kreet, en wankelde even, alsof hij beschonken was.

Toen viel hij in zijn volle lengte voorover, en verbrijzelde in zijn val het kostbare instrument. Brand knielde naast de man neer, en wentelde hem om.

Het hart stond reeds stil. Kazalski was dood.

Met enige moeite trok Brand hem op de rustbank, kruiste hem de armen over de borst, en dekte hem toe met de dierenvellen. De brokstukken van de viool legde hij eveneens op zijn borst.

Toen nam hij vastberaden zijn geweer, ging naar buiten en riep de hond. Het dier bewoog zich niet, en gromde alleen zacht, nadat hij weer voor de rustbank was gaan liggen. Hij scheen daar te willen wachten, tot zijn meester weer ontwaken zou.

Brand floot nogmaals maar het dier bewoog zich niet en hij gaf het toen op. Hij kon niet langer wachten.

Hij trok zijn pelsmuts zo diep mogelijk over zijn hoofd, vulde zijn rugtas met wat hij maar kon vinden aan voedsel, sneed nog een stuk van het berenvlees af, dat stijf bevroren was, en ging toen met lode schreden de duisternis tegemoet, zonder te weten wat hij doen moest.

HOOFDSTUK VI

DE MAN OP DE HEUVELRUG

Brand liep bijna drie uren aan een stuk, en uitsluitend de behoefte om althans iets te doen dreef hem voort, want hij wist dat het louter toeval zou zijn, als hij het spoor vond van de bandieten, die Raffles met zich hadden meegevoerd.

Niet alleen sneeuwde het nog altijd, maar daarenboven wist hij met zekerheid, dat de schurken over een slede en honden beschikten.

Zij kwamen dus sneller vooruit dan hij.

Hij was in noordoostelijke richting het bos ingetrokken, en volgde, voor zo ver hij kon, de Porcupine River.

Tenslotte viel de sneeuw zo dicht, dat verder gaan bijna onmogelijk werd.

Hij had geen tent bij zich, hij was dus wel verplicht, zijn nachtverblijf te zoeken in een of ander rotshol.

Hij bevond zich toen juist aan de voet van een reeks lage heuvels, en vond tamelijk spoedig een klein hol, van de wind afgekeerd. Hij legde een vuur aan van dode takken, braadde daarboven een stuk van het berenvlees, sneed er kleine stukken van af met zijn jachtmes, en at het op met wat brood.

Onafgebroken dacht hij aan Raffles. Zijn vriend was weggevoerd, dat stond vast. Waarheen en met welk doel? Dit kon Brand zich niet voorstellen.

Maar toen hij zich met een zucht uitstrekte op de bodem van het hol, met zijn geweer naast zich, drong eensklaps de waarheid tot hem door, met de snelheid van een bliksemstraal.

De schurken konden niet bij toeval het hol van de waanzinnige hebben bereikt. Met een vaste bedoeling hadden

zij zich daarheen begeven, en met welk doel kon dat anders zijn, dan uit de mond van Silfax te vernemen, waar hij het goud verborgen had. De ongelukkige had het niet kunnen of niet willen zeggen en omdat zij Raffles bij hem vonden, geloofden zij stellig, dat deze het geheim van de krankzinnige kende.

Zij hadden hem willen dwingen, het hen mede te delen. Raffles had natuurlijk geweigerd en nu hoopten zij hem misschien door uithongering, of door nog erger middelen daartoe te noodzaken.

Zo moest het gegaan zijn. Iedere andere verklaring was uitgesloten.

De gedachte hieraan luchtte hem enigszins op, want dan liep het leven van Raffles ook geen onmiddellijk gevaar en zou Brand zijn spoor misschien bijtijds kunnen vinden.

Hij sliep een uur of zes, en ontwaakte met nieuwe krachten toegerust.

Hij liet wat gecondenseerde melk boven het vuur smelten, dat hij weer had aangemaakt, weekte er een paar hardbevoren scheepsbeschuiten in en deed daarmede zijn maal.

Toen maakte hij zijn plannen. Hij trachtte zich te verplaatsen in de toestand van de bandieten en vroeg zich af, of ook zij deze richting hadden gekozen, die hem binnen enkele dagen in Fort Logan zou moeten brengen.

Het leek niet waarschijnlijk dat zij dat zouden wagen, maar wat konden zij echter in een meer noordelijke richting zoeken? Daar breidden zich de eindeloze vlakten uit. Silfax was daar zeker nooit geweest, en er was ook geen gelegenheid, om er goud te verbergen.

Moest hij dan weer op zijn schreden terugkeren?

Een gevoel van wanhopige onzekerheid maakte zich van hem meester. Het had opgehouden met sneeuwen, maar wat hielp hem dat thans? Het spoor was voor goed uitgewist.

Wel een uur bleef hij zo zitten nadenken en toen kwam hij tot de overtuiging, dat de ongelukkige waanzinnige, als hij inderdaad ergens goud begraven had, dit zeker niet zover van zijn hol zou hebben gedaan. Meer dan een dagreis ver verwijderde hij zich maar zelden van zijn hol.

Plotseling viel hem in, toen hij zijn spullen bijeen zocht, wat er was voorgevallen in de hut, toen Silfax ijde.

Hij had toen gesproken over de leeuwenrots. Brand had de verklaring van Raffles maar ten halve geloofd.

Maar als het eens werkelijk waar was? Als de ongelukkige met de leeuw inderdaad de rots bedoeld had, die deze naam droeg?

Maar al was dat zo, de bandieten wisten dat niet en als Raffles zweeg, zouden zij het ook nooit te weten komen. Toch besloot Brand, die richting uit te gaan, bewogen door zijn instinct, en misschien ook wel een weinig door de overweging, dat hij dan wat dichterbij de nabijheid was van het huis van Hale, die hem misschien raad kon geven, hem kon helpen.

Haastig belaadde hij zich met alles wat onontbeerlijk was, en aanvaardde de terugtocht.

Het was zeer vermoeiend, want de sneeuw lag dik en hij was zwaar bepakt met levensmiddelen, een paar dekens, een eetketel en zijn geweer en munitie.

Hij ging echter niet nogmaals langs het hol van de dode, die daar nu stijf en stil zijn laatste slaap sliep, daar dit een grote omweg zou zijn, maar hield recht aan in westelijke richting, alleen met de zon als wegwijzer, want Raffles had het kompas bij zich.

Hij liep bijna drie uren aan een stuk door, en kroop toen in een rotshol, om een sneeuwhaas toe te bereiden, die hij zoëven tussen de rotsen geschoten had.

De zon was ten hoogste vier uren boven de kim zichtbaar, en gaf heel weinig warmte. De hemel was volkomen onbedekt, er viel geen sneeuw meer, en de koude nam weer toe, naarmate de dag vorderde. Toen de zon verdween, en de duisternis viel, maakte zich weer datzelfde wanhopige gevoel van Brand meester.

Wat hielp dit zoeken? Geen spoor van mensen, geen gebaande weg, zelfs geen blokhuis van een eenzame pelsjager.

Hij had die dag zeker al negen uren gelopen, en tenslotte werd hij zeer vermoeid, en wierp zich met een kreet van vertwijfeling neer aan de voet van een lange helling, hier en daar begroeid met pijnbomen. Ook waar hij zich bevond stond een bosje van deze bomen.

De maan was opgekomen, en stond als een grote schijf van gepolijst zilver aan de hemel. Het was zo klaar, dat men gemakkelijk een paar honderd meters voor zich uit alle voorwerpen duidelijk kon onderscheiden.

Niet het geringste geluid liet zich horen, behalve nu en dan het harde knappen van een dode tak, die van een boom viel.

Als hij maar de geringste aanwijzing had gehad, als Raffles maar een teken voor hem had achtergelaten, een van die korte aanduidingen die hem tot gids hadden kunnen dienen...

Hij zocht naar een beschutte plek, om daar zijn vuur aan te leggen, en wat voedsel toe te bereiden, toen zijn oog plotseling viel op de heuveltop die het dichtst bij hem was. Hij bleef onbeweeglijk staan, met zijn hand aan de kolf van zijn geweer. De heuvel was laag, met zacht glooiende hellingen.

Boven op de top, niet ver van spich-tige pijnbomen, zat een man, en naast hem zat een dier, dat Brand aanvanke-lijk voor een grote wolf hield.

Mens en dier zaten daar zo stil, alsof zij uit brons gegoten waren. Hun gedaanten waren duidelijk zichtbaar tegen de lichte hemel.

Een ogenblik geloofde Brand aan een gezichtsbedrog, misschien wel aan een soort zinsverbijstering, zoals die zich

wel eens meer voordoet tijdens grote koude, en na zware vermoeden.

Toen herkende hij eensklaps het dier. Het was een grote hond. Het was Chopin, de trouwe metgezel van Kazalski.

Dadelijk daarna herkende hij het hoofddekseel, de zonderling gevormde, eigengemaakte bontmuts van Kazalski.

Brand was nooit bijgelovig geweest, maar nu begon hij op een vreemde wijze te beven. Zat daarboven de dode man met zijn hond naast zich? Was dat Kazalski, stijf en stil, roerloos, beschenen door het melkwitte maanlicht?

Brand verzette zich uit alle macht tegen de zonderlinge vrees, die zich van hem dreigde meester te maken. Hij moest zekerheid hebben. Hij omklemde zijn geweer vaster, en sloop in gebukte houding tussen de bomen door, en zocht naar de gunstigste plek om de heuvel te beklimmen.

Die plek was dichtbij, want de roerloze man en de hond zaten beiden met hun rug naar hem toe. De heuvelhelling was volkomen ontbloot van iedere plantengroei en dekking zou hij niet vinden. Hij wist dat het beklimmen moeilijk zou zijn door de dikke laag sneeuw, maar hij aarzelde niet.

Hij kon ongeveer halver hoogte zijn, toen de hond plotseling lucht van hem kreeg. Er kwam beweging in hem, hij wendde eerst de kop om, en stond eensklaps op zijn poten. Geen twijfel: het was Chopin.

Het dier liet eerst een dof gegrom horen, dat echter plotseling overging in een met moeite onderdrukt geblaf. De lange staart zwiepte heen en weer.

De man tot dusver roerloos, had zich onmiddellijk omgewend, en zich bliksemsnel zover laten terugglijden, dat alleen zijn hoofd zichtbaar was en een stuk van de loop van een geweer.

Toen klonk een dreigende stem, die het Brand bijna deed uitschreeuwen van vreugde, en die hem toebulderde:

— Wie je ook zijn mag, als je nog een stap hoger komt, schiet ik je een kogel door het hoofd.

— Henderson, riep Brand, als een dolle met zijn geweer zwaaiend. Ik ben het je hebt niets te vrezen.

De reus liet een gebrul van vreugde horen, en het volgende ogenblik liet hij zich van de helling glijden. De hond volgde en dat moest hij wel, want hij was met een touw aan Henderson verbonden.

Henderson had Brand herkend, en snelde hem zo vrolijk tegemoet, dat hij de hond met zich meetrok, over de gladde helling en die tenslotte proestend en van onder tot boven met sneeuw bedekt voor de voeten van Brand terecht kwam. De ogen van Henderson blonken van innige vreugde, toen hij opstond, zich afklopte en zei:

— Dat is een gelukkige ontmoeting, mijnheer Brand. Het had weinig gescheeld of ik had op u geschoten.

Brand had de hand van Henderson gegrepen, en drukte deze alsof hij ze wilde verbrijzelen, zeggend:

— Zo ging het mij ook, James. Ik hield je voor een andere. Je draagt juist een muts als een man, die mylord en ik dood in zijn hol hebben achtergelaten.

— Het is er niet net zo een, mijnheer Brand, het is dezelfde muts, zei de reus. Ik was daar. Ik heb het hoofddekseel meegenomen, omdat mijn eigen muts verloren was gegaan.

— Ben je in het hol van Silfax geweest? riep Brand in de grootste verbazing uit. Maar hoe is dat mogelijk? Je kunt toch in die korte tijd niet naar Fort Joekon heen en terug zijn gegaan?

— Ik ben er in het geheel niet geweest, mijnheer Brand. Nauwelijks vier uren gaans van Hales' hut kwam ons een troepje met kapitein Mellony tegemoet. Hij kwam juist zijn diensten aanbieden, en nam de meisjes Macpherson met zich mee terug. Het was een troep van tien man, en dus achtte ik mij geheel verantwoord, de twee jonge dames in zijn handen te laten.

— Daaraan heb je goed gedaan, James, zei Brand. En wat verder?

— Wel, ik ging natuurlijk dadelijk terug, toen ik van Hales hoorde, dat u en mylord nog niet waren teruggekeerd van uw tocht; ik liet mij de weg wijzen, en trok naar het hol van Silfax. En nu ben ik op weg naar de plek waar mylord zich bevindt.

— Ken je die dan? vroeg Brand verbaasd.

— Natuurlijk. Mylord had een aanwijzing achtergelaten.

— Een aanwijzing? Daarvan heb ik niets gevonden, riep Brand in de grootste verbazing uit. Hoe heb je die dan kunnen ontdekken en waaruit bestond ze?

— Het toeval heeft me geholpen, mijnheer Brand. Toen ik het hol van Silfax binnen ging, sprong er een grote hond op mij af, en ik had moeite genoeg hem mij van het lijf te houden. De hond sprong wild tegen de tafel, waarop een oud benzineblik stond met berenvet en een pit, bij wijze van lamp. Het ding schoof tot aan de rand, en naast het mes van mylord, dat daar lag, zag ik dadelijk iets in het tafelblad gekrast. Het waren de tekens die wij zijn overeengekomen. Ik herkende ze onmiddellijk. Mylord had zeker kans gezien, schijnbaar onverschillig met een roestige spijker of zo iets in het hout te kerven. Daarna is de lamp er zeker toevallig weer over heengeschoven.

— En wat behelste de mededeling? vroeg Brand in de grootste spanning.

— Slechts een paar woorden, mijnheer Brand: Trekken weg naar het noordoosten. Zal trachten, bandieten terug te voeren naar leeuwenrots. Wees voorzichtig. Tracht Hale te hulp te roepen. En nu ben ik op weg naar die rots, zo als u ziet.

— En de hond? Is die je gevolgd?

— Mijn verhaal is nog niet uit, mijnheer Brand. Ik had het geheimschrift nauwelijks ontcijferd, en had nog ternauwernood de dode op de rustbank gezien, toen de hond weer begon rond

te springen en nu de lamp helemaal van de tafel liep. Ik heb nog nooit zo vlug en zo grondig iets in brand zien raken, mijnheer Brand. De brandende pit viel in een hoop vedden en kurkdroge bladeren, die vlak naast het bed lagen, die met de vellen in brand raakten. Ik had maar juist de tijd, weer door het smalle deurtje naar buiten te springen. Ik had niets anders bij mij dan het geweer van mylord en de hond, want die was gevlucht voor de verstikkende rook. Binnen tien minuten was alles afgelopen. Al het houtwerk daarbinnen was verbrand. Een verstikkende rook steeg boven de heuvel op. Het lijk daarbinnen moet volkomen verbrand zijn. De hond begreep dat zeker ook, want toen ik een stuk touw aan zijn halsband bond, ging hij gedwee met mij mee.

Henderson zweeg en Brand dacht een ogenblik aan de ongelukkige, wiens gebeente daar nu rustte naast de as van zijn verbrande viool, duizenden mijlen van de plek, waar hij vroeger zijn triomfen had gevierd. Niets was er van Silfax overgebleven en niemand zou ooit willen geloven, dat hier een der grootste kunstenaars van de twintigste eeuw om het leven was gekomen, en daar zijn jammerlijke dagen had beëindigd.

De jonge man stond een ogenblik in gepeins verzonken en greep toen de arm van Henderson met de woorden:

— Het lot is ons gunstig gezind geweest, James. Wij weten nu tenminste dat wij in de goede richting zijn. Ik heb nog wat te eten en veel munitie. Heb je een tent meegenomen?

— Ja, mijnheer Brand.

— Dan zullen wij nu enige uren rust nemen en gaan morgen dadelijk op weg.

HOOFDSTUK VII

HET GEVECHT OP DE LEEUWENROTS

Toen de twee mannen de volgende ochtend goed uitgerust opstonden, was het nog donker. Toch kon men tamelijk ver zien, door de weerkaatsing van de sneeuw. Terwijl zij zich zo goed mogelijk wat reinigden, met een paar handen vol sneeuw, vroeg Brand :

— Wat waren eigenlijk je gedachten over mij, James, toen je de hut leeg vond?

— Wel, mijnheer Brand, eerst begreep ik het niet goed, maar bij het zien van die twee dode bandieten doorzag ik de zaak. Gij waart er zeker niet geweest, toen de bandieten mylord overvielen, en gij waart er dadelijk op uitgetrokken, om te trachten, zijn spoor te vinden. Ik begreep wel dat dat bijna onmogelijk zou zijn, vanwege de sneeuwval.

— En toch had ik de goede richting gekozen, James, misschien, als ik nog een paar uren in noordoostelijke richting was verder gegaan.

— Nu, het zal nu ook wel goed aflopen, mijnheer Brand. Mylord is zo slim, dat hij de bandieten wel aan het lijntje zal weten te houden, tot hij denkt, dat wij in de buurt kunnen zijn, riep Henderson vol vertrouwen uit. Zij willen zeker een losprijs voor hem vragen, mijnheer Brand. Eerlijk gezegd begrijp ik niets van die ontvoering.

Brand schudde het hoofd en zei:

— Het is iets anders, James. Mylord weet of meent tenminste te weten, waar zich het goud bevindt, dat de ongelukkige Silfax verstopt heeft. En dat willen de bandieten nu uit hem trachten te krijgen. Ik denk, dat zij hem daartoe willen dwingen door hem te pijnigen.

Henderson balde zijn geweldige vuisten.

— Nu begrijp ik het beter, mijnheer Brand. Dat zal hun berouwen. Dan is het goud zeker op de Leeuwenrots?

— Zo is het James.

En nu vertelde Brand alles aan Henderson, wat er in het hol van de waanzinnige was voorgevallen, en op welke wijze deze de plek had aangeduid, waar het goud zich moest bevinden.

Ondertussen hadden de twee mannen vuur aangelegd en een stuk van het meegenomen berenvlees gebraden. Zij dronken er thee bij, weldoende door zijn warmte. De koude was nog toegenomen. De hond, ofschoon hij was losgemaakt, had de mannen geen ogenblik verlaten. Hij scheen te begrijpen, dat bij hen thans zijn redding lag. Vooral voor Brand, die hem had verbonden, scheen het schrandere dier grote vriendschap te voelen, en hij staarde hem, de grote kop op de voorpoten uitgestrekt, onafgebroken met zijn donkere ogen aan.

Het dier kreeg een gedeelte van het overgelaten vlees en een keihard stuk brood, dat het echter met het grootste gemak tussen zijn sterke tanden vermaalde. Daarna werd de tent afgebroken en opgerold en de twee mannen begaven zich op weg, terwijl de hond onmiddellijk opstond en hen volgde.

— Hoe ver zouden wij ongeveer van de rots verwijderd zijn, mijnheer Brand? vroeg Henderson, toen zij enige stappen hadden gedaan, langs de voet van de lage heuvel.

— De afstand kan van deze plek af nauwelijks meer dan vier uren gaans bedragen, James. De hemel geve, dat mylord het tot nu heeft weten uit te houden.

— Dat heeft hij zeker. Hij rekent stellig op ons, daarvan ben ik overtuigd.

— Misschien op mij, James, maar op jou kan mylord niet rekenen, daar hij immers niet weet, dat je de gelukkige ontmoeting met kapitein Melkony hebt gehad.

— Des te groter zal de verrassing voor hem zijn, riep Henderson met zijn breedste lach. Ik geloof aan voorgevoelens, mijnheer Brand en op dit ogenblik zegt zo'n voorgevoelen mij, dat wij mylord binnen enkele uren zullen terugzien.

— Ik hoop het, James. En nu reeds druk ik je op het hart, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen. Wij hebben met sluwe kerels te doen, die zich door niets laten terughouden om hun doel te bereiken. Er zijn er zeker acht en misschien wel tien, en een revolver-schot is maar al te spoedig gelost. Bovendien hebben zij honden bij zich, die spoedig onze aanwezigheid zouden verraden, als wij niet zorgen, boven de wind te blijven. Je belooft me dus, dat je volstrekt niets onderneemt op je eigen houtje?

— Ik belooft het, mijnheer Brand. Gij zijt om zo te zeggen de generaal en ik ben de adjudant.

— Wij zullen wel zien, James, zei Brand. Laten wij nu voortmaken, want de minuten zijn kostbaar. Als de bandieten zien, dat mylord hen bedrogen heeft, dan zullen zij misschien wraak nemen. Dus voortgemaakt.

Een paar uren liepen de twee mannen op sneeuwschoenen voort, zonder veel te spreken en zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Een paar malen waren er in hun onmiddellijke nabijheid sneeuwhoenders opgevlogen en Brand had moeite, zijn jachtlust te bedwingen. Hij durfde nu niet meer schieten, uit vrees dat de bandieten het mochten horen. Niemand immers kon zeggen, waar hun roep zich

bevond. Op hun tocht waren zij sedert enige ogenblikken weer een van die bossen binnen getreden, hoofdzakelijk bestaande uit pijnbomen en waarvan de bodem golvend was.

Hier moesten zij dus heel voorzichtig zijn, want wie kon zeggen, of zich niet achter een van die lage kammen het kamp der bandieten bevond? De twee mannen keken dus scherp uit naar verschijnselen van rook en luisterden met de grootste aandacht. Het werd zeer langzaam licht en over een uur zou de zon zich boven de kim vertonen. Dat ze in de goede richting liepen betwijfelde Brand geen ogenblik. Hij herkende duidelijk enige plekken, die Raffles en hij voorbij waren gekomen, toen zij een paar dagen tevoren hun onderzoekings-tocht naar het hol van de krankzinnige hadden ondernomen. Hier was het een groepje bomen, daar was het een rotsblok, van eigenaardige vorm, dat zij zich herinnerden.

Natuurlijk zochten de twee mannen ook naar een spoor op de bodem, maar zij vonden niets anders dan de indrukken van wolvenklauwen en die van e-landshoeven. Brand hield de hond aan een lijn, uit vrees dat hij plotseling vooruit mocht stormen, en lette aandachtig op de gedragingen van het dier. De wind, hoewel weinig krachtig, was op dit ogenblik in hun richting. De hond gaf niet de minste blijk, dat hij iets verdachts in de omgeving bespeurde. Hij liep rustig mee en dat was wonderlijk genoeg voor een hond, die zeker nooit het gebruik van de lijn had gekend. Zijn wond was zo goed als genezen en spoedig zou hij weer de oude zijn.

Zij trokken nog een half uur verder, niet ver van de zoom van het bos, toen Brand plotseling bleef staan.

Hij begreep dat het scherm was opgegaan voor het laatste bedrijf van het drama, want op ongeveer een kilometer afstand steeg heel zwak een dun, blauw rookwolkje op. Het moest afkomstig zijn van een of ander kampvuur, niet ver van de Leeuwenrots, waarvan de beide mannen de top nu en dan zagen heenschmeren door het geboomte.

Niets anders was te zien dan dat dunne rookzuiltje, dat bijna rechtstandig opsteeg.

— Dat moeten zij zijn, James, zei nu Brand zacht, als vreesde hij, zelfs op die afstand te worden gehoord. Wij zullen eerst zo voorzichtig mogelijk naderen en dan kriegsraad houden. Meer dan ooit is hier de eerste klap goud waard. Misschien is mylord wel geboeid, en dan vrees ik dat het nodig zal zijn, tot de avond te wachten, want als zij zien dat het spel verloren is, zouden zij hem wel een kogel door het hoofd kunnen schieten.

Henderson verbleekte nu en zijn tanden knarsten van woede.

— Laten wij in ieder geval de toestand gaan opnemen, mijnheer Brand. Ik geloof dat ik onmogelijk zou kunnen wachten tot het vallen van de avond.

— Vooruit dan en denk er om, iedere onvoorzichtigheid kan mylord het leven kosten.

Zij gingen verder, zoveel mogelijk de rookzuil in het oog houdend, die nu en dan verdween achter een terreinplooi, en droegen daarbij zorg, zoveel mogelijk tussen de bomen te blijven.

Zij deden bijna een half uur over een afstand, die zeker niet meer dan tien minuten gaans bedroeg.

Tenslotte waren zij zo dichtbij, dat zij nu en dan een ruwe lach of een luide kreet meenden te horen. Op dat tijdstip waren zij aan de voet van een kleine heuvel, niet veel meer dan een aardbult, ongeveer twaalf meter hoog en spaarzaam met bomen begroeid, behalve aan de zijde die afdaalde naar de vlakke, waar het kamp der bandieten moest zijn en die volkomen vlak was. Op nauwelijks tien meter van hen af waren de overblijfselen zichtbaar van een hut van ruwe planken, die bijna geheel in elkaar was gevallen.

— Wij moeten op de top van die heuvel klimmen, James, zei Brand zacht. Die is zeker niet verder dan vijftig meter van het kamp verwijderd. Ik zal de hond vasthouden. En de hemel geve, dat hij niet gaat blaffen. Neem je geweer en wees voorzichtig.

Niet zonder moeite klommen zij tegen de helling op, tot zij bijna de top bereikt hadden. Daar hielden zij halt en bestrooiden hun bontmutsen en hun schouders met sneeuw, om zo weinig mogelijk tegen de omgeving af te stecken.

Zij wierpen zich op hun buik en hesen zich heel voorzichtig nog wat hoger op. Plotseling konden zij het hele kamp overzien. Het bevond zich aan de voet van de Leeuwenrots. Er brandde een groot vuur, waaromheen vier mannen en een vrouw gezeten waren. De slede stond er dicht bij en de honden lagen rustig in een kring om het vuur. Zij hadden blijkbaar zoëven pas hun maal gehad. Op de helling van de Leeuwenrots waren een paar gedaanten zichtbaar, die blijkbaar ergens naar zochten. Want hoger naar de top was er nog een te zien.

Tegen de slede leunend zat Raffles, rustig als steeds. Brand zag direct dat zijn polsen met een touw samen waren gebonden, maar dat zijn benen vrij waren. Hij at kalm van een stuk brood en bracht daarbij telkens zijn geboeide handen naar zijn mond. De vrouw scheen nu en dan iets tegen hem te zeggen, maar Raffles antwoordde niet en at rustig verder.

Brand nam dit alles zeer nauwkeurig waar, terwijl alleen zijn muts en zijn ogen boven de heuveltop uitkwamen. Hij had de hond gedwongen, achter hem te gaan liggen. Henderson verschool zich zo goed mogelijk achter een boomstomp, klaar om direct op te treden als het nodig was. De helling naar beneden was tamelijk stijl en met harde sneeuw bedekt.

Brand begreep, dat het een waagstuk was, maar hij deed toch heel zacht het gefluit horen van een merel, het bekende afgesproken sein. Merels komen er in deze streken en in dat jaargetijde niet voor, maar gelukkig scheen geen van de bandieten dat te beseffen. Raffles begreep het daarentegen des te beter, hetgeen weldra bleek.

Zonder dat iets zijn verbazing of vreugde verried deed hij een laatste hap in het brood, wierp het overschot weg,

geeuwde en rekte zich uit, de vingers ineem geklemd, en zijn vuisten zover mogelijk boven het hoofd heffend.

Aldus bleef hij zitten, als in afwachting. In het eerst begreep Brand de betekenis van dat gebaar niet maar toen werd het hem ineens duidelijk. Hij bracht zijn mond bij het oor van Henderson en fluisterde:

— Maak je gereed, wij gaan aanval len. Doe je sneeuwschoenen af, want die zouden ons hinderen. Neem die rode kerel op de korrel, die het dichtst bij mylord zit. Wacht mijn bevel af voor je schiet. Ik zal tegelijkertijd op het touw richten waarmede de polsen van mylord gebonden zijn. Daarna schieten wij allebei nog een keer en dan laten wij ons naar beneden glijden en vallen zo midden tussen de troep. Opgepast.

De twee mannen gespten hun sneeuwschoenen los en brachten hun geweer aan de schouder. Brand was zonder twijfel de beste schutter van hen, maar nooit had hij zulk een vrees gevoeld om mis te schieten. Als zijn kogel de pols van Raffles trof, was alles verloren. Er was maar een heel kleine speling tussen diens beide handen.

Hij mikte met de grootste zorgvuldigheid en riep toen luid:

— Nu.

Op het zelfde ogenblik schoot hij. Tegelijkertijd knalde het schot van Henderson. De man met het vuurrode haar maakte een sprong en viel voorover bijna in het vuur, zodat een van zijn kameraden hem haastig aan de benen moest terugtrekken.

Brand slaakte een juichkreet. Het schot was raak geweest. Raffles gaf een heftige ruk en het touw brak. Sneller dan de gedachte sprong hij toen af op een van de kerels bij het vuur en rukte de revolver uit de lederen holster boven diens rechter heup. De kerel die zijn getroffen makker van de vuurdood had gered, slaakte een gebrul van woede en liet hem los, om zelf zijn revolver te trekken. Hij schoot van de heup af, om tijd te sparen, en dat was zijn noodlot, want zijn kogel schampte Raffles slechts de schouder. Deze vuurde terug en de

man greep wild in de lucht en plofte ter aarde, met wijd uitgespreide armen.

Daarboven knalden nogmaals de geweren. Henderson miste in de opwinding, maar Brand trof nog een man in de arm. Het volgende ogenblik waren zij opgesprongen, namen een aanloop, lieten zich op hun hurken neer en gleden met grote vaart langs de helling omlaag, tot op een paar schreden van het vuur, terwijl de hond met grote sprongen volgde en onmiddellijk op zijn manier aan het gevecht deelnam. Het gehele toneel speelde zich in enkele minuten af. Van de vier mannen om het vuur waren er twee op slag gedood, de derde was zwaar gewond en de vierde had een kogel door de arm. De vrouw stond als versuft erbij, niet in staat om zich te verroeren, half verlamd door schrik.

De hond stond op het punt, zich op de gewonde te werpen, maar op bevel van Raffles ging hij aanstonds liggen. Intussen waren de mannen op de helling van de Leeuwenrots op het schieten opmerkzaam geworden. Zij hadden hun geweren meegenomen en begonnen onmiddellijk te vuren op de aanvallers, die haastig dekking moesten zoeken achter de slede. Henderson had de vrouw naast zich neergetrokken, met de woorden:

— Blijf daar niet staan, of wil je door je eigen kornuiten worden neergelegd?

De mannen daarboven bleven als dol len schieten. Het regende kogels in de buurt van de slede.

Brand maakte gebruik van een ogenblik dat een der schutters zijn hoofd wat teveel ophief en vuurde. De man daarboven kwam in knielende houding overeind en stortte, om en om buitlend, van de hoogste top van de rots omlaag.

Toen pas gaven de twee anderen de partij verloren. Men zag hen haastig achteruit kruipen, tot achter een rotsblok en verdwenen toen geheel uit het gezicht.

Raffles ging zwijgend de gewonde man verbinden en de vrouw kreeg bevel, op de slede plaats te nemen. De hond zou een geduchte bewaker zijn.

Voor de doden werd een graf in de harde sneeuw gegraven en toen brak de tijd aan, om zich te overtuigen of Silfax gelijk had.

De tweelingen, waarover de ijlede man had gesproken, waren al heel gauw gevonden. Drie uren na zonsopgang trof het einde van de schaduw van de langste boom een zeker punt van de rots. Het aantal schreden werd zorgvuldig afgemeten.

Silfax had niet geïjld. Op de bodem van een donkere, smalle schacht vond Raffles een zak met goudkorrels en grotere brokjes, die zeker wel zestig kilo

woog.

— Het goud wordt duur betaald, Charles, zei Raffles ernstig. Maar dat wordt goud steeds en overal. De bandieten daar in de harde grond hebben het spel willen spelen en zij hebben het verloren. Ook wij hadden de verliezers kunnen zijn. Tien minuten later was de slede onderweg naar de blokhut van Hale, totdat de politie van Fort Joekon ze zou komen halen.

Toen deze verscheen, waren Lord Palmhurst en zijn vrienden naar het noorden getrokken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

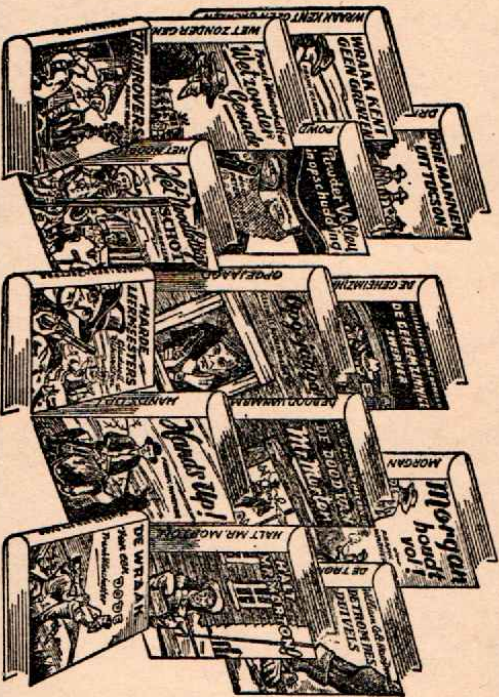
Claim N° 137

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 in heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doordien wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. L.

1. Tremrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Markens
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelaaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
13. De geheimzinnige zwerfver door Arthur Markens
14. Morgan houdt vol door William Colt MacDonald
15. De Trom des Duitvels door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007